

„Darbai yra tikėjimo išraiška“

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1965 m. lapkričio 26 d., Šrivorto mieste (Luizianos valstija, JAV).

- 1** Ačiū jums. Yra gera ir vėl šį vakarą būti čia. Man tai yra paslaptis, kaip jiems pavyko sužinoti, kad aš ketinau melstis už ligonius. Visi susirinko, kad už juos pasimelstų. Žinote, aš tikiu, kad jeigu seki Šventosios Dvasios vedimą, viskas bus gerai. Tai yra geriausia dalis, tai Žinia, kuri niekada nepaveda.
- 2** Taigi, šiandien aš sėdėjau kambaryje, po to... vienas tarnautojas, kuris yra labai brangus mano širdžiai (jų yra trys), trys mano geri draugai, jie pranešė, kad ateina pas mane, kad su manimi nueitų suvalgyti priešpiečių. Aš pagalvojau: „Na, tai yra puiku,“ – žinote.
- 3** Todėl aš... aš pusryčiams suvalgiau tik labai nedaug, nes buvau tikras, jog maistą apmokės jie, suprantate, o aš... galėsiu sočiai papietauti. Ir taip atėjo 12 valanda ir 13 valanda, ir 14 valanda – niekas pas mane neatėjo. Ten buvo... policija vijosi nusikaltėlių, ten toliau kiemuose, ir aš nuėjau pažiūrėti į šį epizodą. Man nepavyko sutikti brolio Džeko. Galiausiai išsiaiškinau, kad viešbučio darbuotojas pasakė jam neteisingą numerį; ir jis visą laiką skambino ne į tas duris, kur manęs... manęs nebuvo. Aš leisiu jam už mane sumokėti kitą kartą, kada nors. Jį ir brolių Treisį man buvo tikrai labai malonu pamatyti ir brolių Brauną, šį vakarą. Atrodo, kad mums derėtų dar kartui sugrįžti į Arizoną.
- 4** Prisimenu kaip kažkurią dieną keliavau per dykumą. Aš pasakiau savo žmonai, sėdinčiai ten gale, pasakiau: „Štai šioje vietoje, šio mažo 'Ševrolet' gale sėdėjo brolis Džekas“. Brolis Braunas ir jis vis ginčijosi dėl pirmojo sukūrimo ar jis įvyko per šešias dienas, ar jis įvyko per šešis milijonus metų. Tai buvo gan įdomus reginys.
- 5** Jie taip susiginčijo, kad net išlipo lauk ir prisirinko saujas akmenų, ir kiekvienas pasislėpęs už stulpų iš visų jėgų svaidė vienas į kitą akmenis. Tokiu būdu ginčo nepavyko išspręsti, pasakė: „Aš bėgdamas galiu tave pralenkti“. Ir tekini keliu jie pasileido bėgti; Brolis Džekas – žemo ūgio vyriškis, bėgo kaip tik galėjo; Brolio Jongo kojos labai ilgos, žinote. Aš niekada gyvenime tiek daug nesijuokiau!
- 6** Po to brolis Džekas įsėdo į automobilį ir nusiavė batus. Brolis Šaritas buvo davęs mums didelį maišą apelsinų; ir dar iki mums atvažiavus į Šrivortą jis pusę jų suvalgė.
- 7** Jūs žinote, tos aukso vertės dienos. Taip pone, auksinės dienos. Aš žinau, kad tai skamba juokingai, bet tai tiesa. Tačiau mes... kažkas tame slypi, kai pasensti tie prisiminimai mintyse pradeda sugrįžti. Tu galvoji apie tas dienas, svajodamas, kad galėtum iš naujo į jas nusikelti, tai tiesa, mūsų jaunystės dienas. Mums senstant jos visos tampa kaip nuotraukos. Esu toks laimingas, kad jos visos buvo tyros ir šventos, ir broliškoje bendrystėje, meilėje. Žinant, kad mes keliaujame į kraštą, kuriame mes niekada nesensime, kuriame... tą didį Kraštą, toli, kuriame mes niekada, niekada nepasensime ir niekada nemirsime.
- 8** Vienas mūsų brangių brolių, toks brangus visiems mums, jis neseniai perėjo į aną Kraštą. Ir manau, kad kiekvieną kartą man atsistojus ant šios pakylės aš... aš prisimenu brolių Lailą. Aš apsidairiau praėjusį vakarą ir pamačiau ten sėdinčią mažąją Džudį, ir mano širdis tiesiog

pradėjo stipriau plakti, aš pagalvojau apie tai, kaip ji turėjo jaustis. Ir aš žinau, kaip jautiesi, kai tėtis miršta... Bet mums tenka praeiti per šias kentėjimų mokyklas tam, kad žinotume kaip jaučiasi kitas žmogus.

9 Aš manau, kad dabar žvelgiu į senyvą draugą tarnautoją, kuris čia sėdi. Tiesiog negaliu jo įvardinti. Ar tai tiesa? Jūs anksčiau čia melsdavotės už ligonius, nuolatos, prieš daug metų? Gerholceris, tai... tai vokiškas vardas, man... man niekada nepavykdavo jo teisingai išarti. Brolis Treisis buvo jį ten sutikęs. Ir aš pažinojau jį apie dešimt metų ir aš pasakiau: „Per tuos dešimt metų tu pasenai tik koku pusmečiu“. Mes gyvename pasaulyje, kuris vieną dieną privalės baigtis.

10 Dabar, šį vakarą aš ketinau... Praėjusį vakarą stipriai jus užlaikiau, pasistengsiu to šį vakarą nepadaryti. Užbaigsiu savo pasakojimą; aš galvojau apie, šiam vakarui, pamokslauti tema apie „*Paėmimą*“, skirtą bažnyčiai. Kokios sąlygos, kaip aš tai matau Rašte, kokioje padėtyje Bažnyčia turės būti, kad patektų į Paėmimą, ir kas turės įvykti visai prieš pat įvykstant Paėmimui, ir kaip jis įvyks. Mes visi tikime Paėmimu, ar ne? Mes Juo tikime. Bet tuomet, visai staiga, Kažkas tiesiog prabilo: „Šį vakarą melskis už ligonis“. Aš buvau neseniai baigęs pietauti su broliu meksikiečiu, aš nuėjau ir sutikau jį gatvėje. Spėju, kad jis šį vakarą yra čia, jis ir jo žmona.

11 Po to kažkas atėjo ir pasidalino su manimi liudijimu. Pasakė: „Jei... Tuo pagrindu... arba bažnyčioje, – pasakė ji, – ten yra žmogus turintis... aš manau, kad tai įvyko prieš metus, jis buvo atėjęs į atskyrimo eilę“. Ir šį vakarą aš galvojau apie senamadiškos maldos eilės organizavimą, kaip brolis Džekas ir brolis...

12 Brolis Jongas Braunas anksčiau išdalindavo maldos korteles. Ir aš pastebėjau, kad jis buvo labai sąžiningas ir niekada neteko jo sučiupti pardavinėjant korteles ar darant kažką neteisingo, jis tikrai yra doras. Nes mums yra tekę kitus pričiupti tai darant, žinote. Todėl... todėl mes... brolis Jongas, jis visada sąžiningai atlikdavo darbą, ir ištikimai. Aš prisimenu, anksčiau jis atsistodavo ir surinkdavo korteles, ir paduodavo eilėje stovintiems. Aš už juos pasimelsdavau ir mes tęsdavome toliau, žmonės turėjo tą gryną tikėjimą, jeigu jiems tik pavykdavo prie tavęs iš arčiau prieiti, jie būdavo išgydyti. Aš manau, kad tuomet išgydymų santykis buvo dvidešimt prie vieno, lyginant su tuo, ką turime dabar.

13 Taigi, šią popietę buvo papasakota apie tą vyrą, greičiausiai jis yra čia. Apie tai, kad jis buvo maldos eilėje, prieš metus, kažkur, ir... ir jis turėjo... pasakė, kad atskyrimo metu buvo pasakyta, jog jis turėjo paausinės liaukos uždegimą. Ir daktarai pasakė jam, kad praėjus uždegimui, jam daugiau nepavyks susilaukti moteriškos lyties kūdikio, o jis visada norėjo mergytės. Aš manau, kad jis turėjo berniukus. Bet regėjime nuo Viešpaties jam buvo pasakyta: „Tau gims ta mergytė“.

14 Ir jis pasakė, kad šį vakarą jis čia turi tą mergytę. Aš šio vyro nepažįstu, galimai... ar... ar jis yra auditorijoje, asmuo apie kurį aš kalbu? Kur nors? Aš nežinau, kažkas neseniai lauke man apie tai papasakojo. Ak, štai ir kūdikėlis sūpuojamas ten gale, štai ten sėdi. Puiku. Tai labai puiku. Koks mielas mažutėlis. Ji nėra per toli, kad prieiti iki čia nereikėtų pro visus brautis... iš tiesų mielas, mažas kūdikėlis, būtų gerai, jei ateitų čia paliudyti. Galbūt rytoj galės ar kitą kartą, kai turėsime mūsų tarnavimus.

15 Rytoj ryte bus „Verslininkų vyrų“ pusryčiai. Ar jau pranešėte apie juos? Spėju, kad viskas... Tai puiku.

16 O dabar pravesime trumpą... trumpą pamoką apie Dieviškąjį išgydymą. Kas iš jūsų tuo tiki? O, tai bent, mūsų laukia puikus vakaras, kai turite tokį tikėjimą. Žmonių, kurie tuo tiki, štai ko reikia. Tai skirta tikintiesiems.

17 Taigi, tuomet aš susiradau pieštuką ir pradėjau užsirašyti tam tikras mintis ir panašiai, ir... ir tuomet Bilis pasibeldė į duris ir pasakė: „Tėveli?“.

18 Aš atsakiau: „Dar šiek tiek palauk, aš dar nebaigiau“.

19 Jis pasakė: „Bet tavęs laukia brolis Džekas“. Ir taip man... man teko pas jį nueiti. Aš užkišau, neturėjau sąvaržėlių lapams, pasiėmiau vieną iš Medos plaukų smeigtukų ar kažkokį smeigtuką. Taip tai buvo plaukų smeigtukas, kažkoks smeigtukas. Ir... ir aš apie juos daug neišmanau, jūs žinote, ir aš tiesiog pamačiau jį ten padėtą. Taigi, paėmiau jį, kad pasidaryčiau iš jo popieriaus sąvaržėlę, kad atskirčiau lapus, kuriuose aš... buvau pasidaręs užrašus iš ryto... kad atskirčiau vienus, nuo kitų.

20 Kai pradedi senti... anksčiau būdavo taip, kad galėdavau prisiminti tas Rašto vietas ir dalykus tiesiog savaime. Bet, žinote, dabar yra sunku tai padaryti. Ar tavęs dar nepradėjo kamuoti ši bėda, broli Džekai? Pradėjo, taip. Aš neseniai pasakiau broliui Džekui, aš tariau: „Žinai, broli Džekai, – pasakiau aš, – aš tampu tokiu, kuris negali prisiminti“. Aš pasakiau: „Aš pradedu apie kažką kalbėti ir turiu stabtelėti“.

Jis pasakė: „Ar... ar tik tiek toli esi pažengęs?“.

Aš atsakiau: „Na, ar tai nėra užtektinai?“.

21 Jis atsakė: „Ne. Pasakė: „Aš telefonu kam nors paskambinęs klausiu: 'Ar ko nors iš manęs norėjote?'“. Tuomet galvojau, kad su manimi juokauji, broli Džekai, pats atradau, kad tai yra arti tiesos.

22 Taip, pone. Tai bent, kai pasidarai užmaršus. Bet stenkimės, kad visi mūsų darbai būtų atlikti tinkamai, nes jie yra surašyti knygoje, įrašas, kuris bus paleistas teismo dieną.

23 Taigi, mes esame kaip viena didelė šeima. Aš nemanau, kad šį vakarą mes esame prijungti prie radijo visos šalies mastu, kaip kad kai pamokslavau savo pamokslą praėjusį vakarą. Aš manau, kad klausosi tik vietinės bažnyčios nariai. Taigi, praėjusį vakarą, aš tikrai vertinu, kad jūs mandagiai išstovėjote... Aš nesistengiu... aš nesistengiau pasinaudoti broliu Džeku... Bet jis visada man sakydavo: „Kalbėk apie tai, apie ką nori“. Ir todėl aš tiesiog atėjau čia... ant pakylės ir pamokslavau trumpą mokymą. Bet... todėl tiesiog... Aš manau, kad tai tik... kai kurie iš mano denominacinių brolių...

24 Kažkurį rytą sapnavau sapną. Aš dažnai nesapnuoju, aš nesu sapnų sapnuotojas. Bet aš... aš sapnavau, kad išvydau vyrą, jaunuolį pančiuose ir jis stengėsi išsivaduoti, o... o aš pasakiau... Kažkas man pasakė, tarė: „Tai siaubingi žmonės, nieko bendro su jais neturėk“.

25 Ir aš pamačiau kaip tas jaunuolis vaduojasi iš pančių, todėl aš tiesiog palikau jį. Paniau: „Pažiūrėsiu, ką jis padarys“. Kai jis išsivadavo, jis buvo geras žmogus. Taip pat pamačiau kitus bandančius išsivaduoti.

26 Taigi, tai buvo tik sapnas. Aš nuėjau link štai šios pusės ir pamačiau brolių Rojų Bordersą, labai gerą mano draugą, kuris gyvena Kalifornijoje. Atrodė, kad kažkas buvo negerai, jo akys buvo pusiau užmerktos ir labai didelis... galbūt vėžys ar kažkas dengė jo akis. Ir aš... kažkas

bandė mane nuo jo atitraukti. Aš sušukau: „Broli Bordersai! Viešpaties Jėzaus Vardu, nusikratyk tai!“.

27 O jis vos tegalėjo prakalbėti, pasakė: „Broli Branhamai, prireiks kažko daugiau nei tik taip pasakyti. Aš tiesiog negaliu to įveikti, broli Branhamai. Aš tiesiog negaliu to įveikti“.

28 Aš pasakiau: „O, broli Bordersai...“. Aš myliu jį.

29 Ir kažkas mane nusivedė į šalį ir aš apsidairiau, o ten stovėjo dama, kurią aš, kai buvau berniukas aš... aš anksčiau veždavau žmonėms maisto prekes iš jos parduotuvės. O jos vardas buvo ponina Fenton, ji tebegyvena Džefersonvilyje, asmeninė mano žmonos ir mano draugė.

30 Ir ji tarė: „Broli Branhamai, išlaisvink mus iš šito“. Pasakė: „Tai yra pragaro namai“. Ir pasakė „Tu buvai nesuprastas“. Ir tarė: „Šie... Ir tu... tu taip pat ne taip supratai šiuos žmones“. Pasakė: „Šie žmonės yra geri, bet...“. Ir aš ten apsidairiau, atrodė kaip milžiniškas, didelis pagrindis ar... ar didelės sienos, labai giliai po kažkokia ola; ir ten buvo storos plieninės grotos, aštuonių ar dešimties colių storio. O žmonės buvo išprotėję, jų rankos ir kojos susuktos, *štai* taip daužė savo galvomis. O ji verkė, sakė: „Išlaisvink žmones, broli Branhamai“. Pasakė... pasakė: „Padėk mums, mes esame bėdoje“. Ji pati, aš ją pažįstu, ji priklauso... aš manau bažnyčiai pavadinimu „Kristaus bažnyčia“ arba krikščionių bažnyčiai vadinamai „Brolių bažnyčia“. Todėl ji...

31 Aš apsidairiau ir tariu: „Jeigu galėčiau aš norėčiau padėti“. Ėjau toliau dairydamasis; ir aš... mano kūnelis buvo mažutėlis palyginus su tomis storomis plieninėmis grotomis; ir ten buvo tie vargšai žmonės. Ir tau nebūtų pavykę iki jų prieiti, tos plieninės grotos buvo labai arti viena kitos. Ir aš pažvelgiau ir jie trankė savo galvomis taip, lyg būtų išprotėję.

32 Ir aš ten išvydau aplink mirksinčias šviesas. Aš pakėliau akis ir ten stovėjo Viešpats Jėzus su aplink Jį esančiomis vaivorykštės šviesomis. Jis žiūrėjo tiesiai į mane, tarė: „Išlaisvink šiuos žmones“. Ir Jis išėjo.

33 Aš pamaniau: „Na, kaip gi aš galiu juos išlaisvinti? Mano... mano rankos nėra užtektinai stiprios, kad sulaužyčiau tas grotas“.

34 Todėl aš pasakiau: „Pragaro namai, atiduokite [juos – Vert.], Jėzaus Kristaus Vardu“.

35 Ir pasigirdo įvairus girgždėjimas ir pokšėjimas ir... ir uolos pradėjo risti ir... ir grotos kristi; o žmonės bėgo, rėkė: „Išlaisvinti!“ ir šaukė visomis gerklėmis, ir visi buvo išlaisvinti.

36 Tada aš pradėjau šaukti: „Broli Rojau Bordersai, kur tu? Kur tu esi? Dievas išlaisvina Savo žmones! Kur tu esi, broli Bordersai?“. Man tai buvo svarbu.

37 Jūs žinote, kad brolis Bordersas yra labai išsigandęs. Jūs žinote tą pranašystę... daugelis jūsų, nes turite garsajuostas ir panašiai, apie Vakarinę pakrantę.

38 Šį vakarą čia sėdi vyras, kuris buvo ten, kai tai nutiko (kai mes ten stovėjome medžioklės kelionės metu), tarnautojas, kuris buvo atėjęs pasiklausyti praėjusį vakarą. Su akla akimi, jis tiesiog priėjo ir jis tarė... prisistatė. Jis dėvėjo akinius nuo saulės, būdamas aukštai ant kalno. Jis tarė: „Broli Branhamai, – pasakė, – aš esu brolis Makhjudžas“. Jis pasakė: „Aš... aš kadaise prisidėjau prie vieno iš tavo tarnavimų finansavimo, Kalifornijoje“.

39 Aš pasakiau: „Malonu su tavimi susipažinti, broli Makhjudžai“.

40 Ir taip ten stovėjo maždaug dvidešimt vyrų. Mes buvome išvykę medžioti pekarinų [laukinių kiaulių – Vert.]. Ir aš pasakiau, dieną prieš pakylant ant kalno, aš pasakiau broliui Benksui Vudui... Jūs visi jį pažįstate, artimas draugas. Aš pasakiau: „Broli Vudai...“. Pakėliau nuo žemės akmenį ir sviedžiau jį aukštyn į orą, ir jis nukrito. Ir aš pasakiau: „TAIP SAKO VIEŠPATS: 'Kažkas turės įvykti'“.

41 Tada jis paklausė: „Ką tai reiškia, broli Branhamai?“.

42 Aš pasakiau: „Aš nežinau, bet per dvidešimt keturias valandas tu sužinosi. Kažkas turės įvykti. Tai yra didelis ženklas“.

43 O kitą dieną... tai įvyko vieną vėlyvą popietę. Kitą dieną, apie dešimtą valandą, mes planavome vykti atgal. Visi jau buvo sumedžioję sau pekarinų ir mes tiesiog ten stovėjome. Brolis Makanalis, jūs žinote, ir kiti, jie dyrė odą, ir... ir brolis Bordersas ir aš; ir brolis Rojus Robersonas – luošas veteranas, labai brangus, artimas mano draugas, ir jis ten stovėjo. O aš pakėliau akis aukštyn ir brolis Makhjudžas tarė: „Broli Branhamai, ar kada nors tau būnant tokiose medžioklės kelionėse tau yra apsireiškęs Viešpaties Angelas?“.

44 Aš atsakiau: „Broli Makhjudžai, taip. Tikrai taip. Bet šįkart aš atvykau čia pailsėti“.

45 Jis pasakė: „Gera, broli Branhamai, – pasakė, – aš nenorėjau tau sutrukdyti“.

46 Aš pasakiau: „Tu nesutrukdei manęs“.

47 Aš tiesiog apsidairiau į šalis ir pamačiau daktarą apžiūrintį jo akį. Tada aš jo nepažinojau, jis dėvėjo akinius tamsiais stiklais, nes Arizonoje yra labai saulėta ir vašku. Ir aš pažvelgiau į tai ir išvydau daktarą sakantį jam, pasakė: „Pone, aš kaip daktaras gydžiau šią akį kažkiek metų, du metus ar panašiai“. Pasakė: „Jūs prarasite savo akį dėl tos alerginės reakcijos esančios toje akyje. Ji neigiamai paveikia jūsų regą ir nėra jokio būdo, kuriuo aš galėčiau tai sustabdyti“.

48 O aš pasakiau: „Tu manęs to paklausei dėl savo akies. Tu dėvi tuos akinius nuo saulės tik dėl to, kad tavo viena akis yra nesveika“.

49 Jis pasakė: „Tai tiesa“.

50 Aš pasakiau: „Tavo daktaras, – aš apibūdinau jį, – jis prieš kelias dienas pasakė tau, kad tu neteksi tos akies dėl to, kad ta alergija neigiamai paveikia tos akies gebėjimą regėti. Ir jis ją gydė kelis metus, bet jis negali to sustabdyti“.

51 Jis atsakė: „Broli branhamai, tai tiesa“.

52 O aš pradėjau gręžtis ir dairytis, ir aš pamačiau už jį daug vyresnę moterį, lyg ir tamsiaodę. Jie yra kilę kažkur iš Arkanzaso. Ji pakėlė savo... savo... savo sijono dalį ir parodė savo galūnę savo sūnui, ir ji tarė: „Sūnau, jeigu pamatysi brolių Branhamą, paprašyk jo, kad pasimelstų už mano koją“. Ilgas auglys buvo įaugęs tarp jos kojų pirštų ir panašiai.

53 Aš pasakiau: „Tavo motina yra žilagalvė moteris ir ji pakėlė dalį savo sijono, atitraukė šiek tiek savo... savo pėdkelnes ir parodė savo koją, ir pasakė tau, kad jeigu mane pamatysi, kad paprašytum už ją pasimelsti“.

54 Jis pasakė: „O, malonė“.

55 Aš atsigrėžiau ir išvydau jį ten stovintį be jokių akinių, regėjime, aš tariau: „TAIP SAKO VIEŠPATS, Dievas išgydė tavo akį ir taip pat išgydo tavo motiną“.

56 Maždaug tuo laiku aš apsisukau... Taigi, čia sėdi vyras, kuris ten stovėjo. Aš pasakiau broliui Rojui Bordersui... ar broliui Rojui Robersonui, uždėjau ranką jam ant peties, nes jis veteranas, aš pasakiau: „Broli Rojau, pasislėpk po kažkuo, labai greitai, kažkas turi įvykti“.

57 Jis atsakė: „Ką tu turi omenyje, broli Branhamai?“.

58 Aš pasakiau: „Nieko nesakyk! Greitai po kažkuo pasislėpk!“ . Aš apsisukau ir paėmiau kastuvą, kuris buvo ten šalimais paremtas ir nuėjau nuo jų, nes žinojau, jog tai prasidės ten, kur būsiu aš.

59 Visiškai šalia didžiojo kanjono, aštuonis ar dešimt kartų didesnė už šį pastatą, tai kaip „dėžės“ formos kanjonas, kaip ugnis nužengė iš Dangų, kaip vėjo sūkurys, vos virš kelių pėdų, kur aš stovėjau. Ir išplėšė uolinius akmenis iš kalno, perskrodė kiaurai ir nukirto meskito medžių viršūnes, šimto jardų [91.44m. – Vert.] spinduliu. Visi pradėjo bėgti ir bandė slėptis po automobiliais ir panašiai. Tai vėl pakilo aukštyn ir it suplojo lyg smarkus griaustinis. Vėl pakilo aukštyn į dangus ir vėl nusileido. Ir taip padarė tris kartus. Kai viskas pasibaigė, jie priėjo ir paklausė: „Ką tai reiškia?“.

60 Aš atsakiau: „Aš nenoriu jums sakyti, bet tai buvo teismo ženklas“. Po kelių dienų, vakaruose įvyks didelis žemės drebėjimas. Ir jis nesiliaus. Kalifornija, Los Andželas nuskės. Jie nugarmės žemyn. Jis slyste nuslys į vandenyną“. Ir po dviejų dienų nuo to, Aliaskos žemės drebėjimas supurtė Aliaską.

61 Ir po to paskutiniame susirinkime, kurį turėjome Kalifornijoje, man dar kalbant, o aš nežinojau apie tai, kas įvyko, kol neišėjau į gatvę, Tai paskelbė Kalifornijai, pasakė... prakalbo: „Kafernaume, Kafernaume, mieste, kuris esi vadinamas angelų vardu, – tai yra Los Andželas, – tu išaukštinau save iki dangaus, bet tu būsi numestas į pragarą. Nes jeigu galingi darbai, kurie buvo padaryti tavyje, būtų padaryti Sodomoje, ji būtų išstovėjusi iki šios dienos“.

62 Taigi, paskutinių kelių dienų metu girdėjosi lyg smarkus riaumojimas ir sproginėjimas. Po to čia buvo mokslininkų išleistas laikraštis, kuriame sakė: „Jis yra visas sukiurdytas, jis turės nugarmėti“. Jie patys tai žino.

63 Jūs stebėkite – vanduo patvins „Solton“ jūroje. Los Andželas yra pasmerktas teismui. Aš sakau jums tai prieš tam įvykstant, kad jūs galėtumėte žinoti, kai tai nutiks. Aš niekada nesakiau to pats nuo savęs. Ir Jis niekada nėra man pasakęs, kažko, kas nebūtų išsipildę. Ir jūs esate to liudininkai. Tikrai taip. Kada? Aš nežinau.

64 Aš išėjau ir jie pasakė man tai, ką aš buvau pasakęs. Aš pasiklausiau, sugrįžau ir ištyrinėjau Rašte. Jūs žinote Jėzus pasakė, beveik tais pačiais žodžiais apie Kafernaumą; ir Sodoma ir Gomora buvo... buvo Negyvosios jūros dugne, aš manau, tuo metu. O vėliau, maždaug po šimto metų Kafernaumas pasinėrė į jūrą ir jis yra jūroje. Tas pats Dievas, kuris panardino Sodomą į jūrą už jos nuodėmes, tas pats Dievas, kuris panardino Kafernaumą į jūrą už jo nuodėmes, tas pats Dievas panardins Los Andželą į jūrą už jo nuodėmes, tą... tą sugedimo miestą.

65 Brolis Rojus Bordersas yra mirtinai išsigandęs. Aš nežinau ar... ar tai reiškė tą... ar kitką... Aš nežinau.

Pasimelskime.

66 Viešpatie, taip gera yra liudyti gyviems klausytojams. Mes tikime, Viešpatie, padėk mūsų netikėjimui. Ir mes suvokiame, jog dabar mes artėjame prie kelio pabaigos, kuri veda į pasaulio pabaigą. Mes tiesiog nežinome, koku laiku tai įvyks. Bet tas slaptas Nuotakos paėmimas įvyks vieną iš šių dienų, Viešpatie, mes būsime... mes būsime paimti, pagauti ore su Juo. Ir mes laukiame tos dienos. Paruošk mūsų širdis, Viešpatie.

67 Kaip matome, čia yra daug gulinčių ant gultų ir neštuvų, moterys ir vyrai, kurie yra prieš sūrišti. Čia yra sėdintys žmonės, galbūt, jeigu Tu prie jų neprisiliesi, jie mirs dėl širdies smūgių. Galbūt, kai kurie yra „išėsti“ vėžio.

68 Ir Tėve, Tu žinai kiekvieno žmogaus širdį. Tu žinai ar tai yra tiesa, ar ne. O mes sakome šiuos dalykus, nes mes žinome tai, ką Tu esi padaręs, Tavo didi jėga yra išgelbėjusi daugelį. Mes esame to liudininkai, nors žmonės mums bando pasakyti, jog: „Tie dalykai iš tiesų neįvyksta“. Bet jie įvyksta, Viešpatie. Mes esame liudininkai.

69 Aš meldžiu šįvakar, Viešpatie, kad kažkokiu būdu Tu šių žmonių širdyse sukeltum tikėjimą, kad kiekvienas iš jų būtų išlaisvinti, visi šie nesveiki ir kenčiantys žmonės. Tegul tai įvyks taip paprastai, Viešpatie, tiesiog suteik tai mums, kai mes bandysime mokyti apie Žodį. Tegul Šventoji Dvasia paims mano klaidas, Viešpatie, ir ištaisys jas žmonių širdyse. Ir padaryk, kad tai būtų realu, realus vakaras, kad... kad Jis galėtų pasėti Sėvę į kiekvieno čia esančio tikinčiojo širdį. Mes skiriame šį vakarą šiam tikslui, Viešpatie. Tegul tie, kurie nėra išgelbėti, svarbiau visko, galėtų pasiruošti; pasiruoškite dabar, kol malonės durys yra vis dar atviros. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

70 Dabar mes atsiversime Rašto vietas, nuo kurių pradėsime ir...

71 kažkas čia ant stalo paliko raštelį ir pasakė, kad šį vakarą jie surinko man paaugojimus. To nereikėjo daryti, nedarykite to. To dabar jau nepakeisi. Aš prisimenu vieną kartą Kalgaryje, Kanadoje, jie surinko... tokie paaugojimai buvo surinkti. Brolis Džekas bandė man pasakyti... Mano žmona sėdėjo ten gale; ji, vaikai gyveno dviejuose senuose kambariuose, kuriuos mes turėjome, jai teko virš durų pakabinti antklodę tam, kad durys sklandžiai užsidarytų ir vaikai nesusirgtų plaučių uždegimu. Ir ji pasakė... Jis man pasakė, tarė: „Broli Branhamai, neteisinga yra su ja taip elgtis“. Ir taip, jūs prisimenate tą atvejį. Jie surinko paaugojimus, aš pamiršau kiek tūkstančių dolerių.

72 O aš pasakiau: „O, gražink juos atgal, broli Džekai“.

73 Jis pasakė: „Kaip mes dabar tai padarysime?“. Taip aš nupirkau tą vietą ir ji yra ten. Taigi, Dievo šlovei ir garbei. Kažkiek metų žmona ir aš gyvenome toje vietoje, kaip dovanoje nuo bažnyčios, žmonių.

74 O vėliau man atėjo mintis: „Tai nėra teisinga. Į šį pasaulį aš nieko neatsinešiau, yra aišku, kad iš jo nieko ir neišsinešiu“. Todėl aš sugrįžau ir atidaviau jį, ir perrašiau maldyklai. Tam, kad kai aš iškeliausiu, kitas Dievo tarnas, jeigu išauš rytojus, tuomet galėtum tu pasinaudoti. Suprantate? Todėl labai jums ačiū, draugai. Telaimina jus Dievas už tai.

75 Dabar iš Jokūbo, Jokūbo knygos, 2 skyrius. Mes norime perskaityti pradėdami nuo 21 eilutės.

76 O dabar aš beveik... Skirsime šiek tiek laiko mokymui ir po to mes pradėsime melstis už ligonius kaip tik galėdami greičiau, ir pasistengsime kaip įmanydami, kad maldos eilėje praeitų kaip įmanoma daugiau žmonių. Ir taip pat nepamirškime, taip pat... Aš noriu nepamiršti sesės Onos Džini ir brolio Dono, ir kitų, aš manau, kad jie yra kažkur Tailande. Ar ne? Kur jie? Bangoke, tar... tarnavimo laukuose. Dienos metu yra tiek daug dalykų apie kuriuos pagalvoji, kad norėsi paminėti žmonėms susirinkime. Bet kai čia ateini, tu... tu negali jų prisiminti, jūs jau gerai išmokote pamoką apie tai.

77 O dabar čia 2 Jokūbo skyrius. Ir mes pradėsime nuo 21 eilutės 2 Šv. Jokūbo skyriaus ir perskaitysime jo dalį. 21 eilutė 2 skyriaus.

Argi ne darbai buvo išteisintas mūsų tėvas Abraomas, kai aukojo savo sūnų Izaoką ant aukuro?

Ar matai, kaip tikėjimas veikė su jo darbai, ir darbai tikėjimas buvo ištobulintas?

Ir išsipildė Raštas, kuris sako: „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“, ir jis buvo vadinamas Dievo Draugu.

78 Taigi, mano šio vakaro tema... Dar laikykite savo Biblijas, nes čia turiu pasižymėjęs kelias Rašto vietas. Jeigu ilgai neuždelsime, aš remsiuosi daugeliu iš jų. Mano tema yra: „*Darbai yra tikėjimo išraiška*“. Dabar įsidėmėkite: „*Darbai yra tikėjimo išraiška*“. Darbai parodo, kad tikėjimas jau yra įsitvirtinęs, suprantate. Suprantate? Taigi, mes pasirinkome šią, nes mes... Aš tikiu, kad tai padės mums suprasti. Dabar klausykite labai įdėmiai ir mes įsigilinsime į tai kaip į sekmadieninės mokyklos pamoką.

79 Čia Jokūbas savo mokyme išreiškia dalykus iš Pradžios 22:1-9, tai, ką žmogus galėjo įžvelgti Abraome.

80 Atsiverskime tai, aš turiu čia pažymėtas Rašto vietas. Pradžioje, 22 skyrius ir nuo 1 iki 9 eilutės.

Ir įvyko po šitų dalykų, kad Dievas gundė Abraomą ir jam tarė: „Abraomai“ [„Abra...“]; ir jis tarė: „Štai aš čia“.

Ir jis tarė: „Imk dabar savo sūnų, savo vienintelį sūnų Izaoką, kurį tu myli, ir eik į Morijos šalį; ir ten jį aukok kaip deginamąjį auką ant vieno iš kalnų, apie kurį aš tau pasakysiu“.

Matote, Jis net nepasakė jam, koks tai buvo kalnas. Kai Dievas kalba, jūs tiesiog iškart einate, jūs pradate judėti. Suprantate?

Ir Abraomas atsikėlė anksti rytą ir pabalnojo savo asilą bei paėmė su savimi du iš savo jaunuolių ir savo sūnų Izaoką ir prisiskaldė malkų deginamajai aukai, ir pakilo bei ėjo į vietą, apie kurią jam Dievas buvo sakęs.

Tada, trečiąją dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą.

Ir Abraomas tarė savo jaunuoliams: „Pasilikite čia su asilu; o aš ir berniukas eisime ten bei pagarbinsime ir sugrįšime pas jus“.

81 Taigi, savo mintyse jis galvojo, kad turės nužudyti savo sūnų, nes Dievas jam taip pasakė. Bet pažvelkite į Rašto vietą čia.

...o aš ir berniukas eisime ten bei pagarbinsime ir sugrįšime pas jus“. (Jis ir berniukas.)

Ir Abraomas paėmė tas deginamosios aukos malkas ir uždėjo jas ant savo sūnaus Izaoko; o jis pasiėmė į ranką ugnies ir peilį; ir jie abuėjo kartu.

Ir Izaokas kalbėjo savo tėvui Abraomui ir tarė: „Mano tėve“; o jis tarė: „Aš čia, mano sūnau“. Ir jis tarė: „Štai ugnis ir malkos; bet kur yra avinėlis deginamajai aukai?“

Ir Abraomas tarė: „Dievas sau parūpins avinėlį deginamajai aukai, mano sūnau“; taip jie abuėjo kartu.

Ir jie atėjo į vietą, apie kurią Dievas jam buvo kalbėjęs; ir Abraomas ten pastatė aukurą ir išklojo malkas, ir surišo savo sūnų Izaoką, ir uždėjo jį ant aukuro virš malkų.

Ir Abraomas ištiesė savo ranką ir paėmė peilį, kad papjautų savo sūnų.

Bet Viešpaties angelas jam pašaukė iš dangaus ir tarė: „Abraomai, Abraomai!“ Ir jis tarė: „Aš čia“.

Ir jis tarė: „Nedėk savo rankos ant berniuko ir nieko jam nedaryk; nes dabar žinau, kad bijai Dievo, kadangi nesulaikei nuo manęs savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus“. (Koks darbas!)

82 Taigi, čia mes atrandame, kad Jokūbas išteisina Abraomą dėl jo darbų.

83 Bet dabar Paulius, Romiečiams, knygoje Romiečiams, 8... 4 skyrius, 4:1 iki 8. Aš visko neskaitysiu, bet perskaitysiu tik jo dalį.

Ką gi, tuomet pasakysime, Abraomas, mūsų tėvas, pagal kūną atrado?

Nes jei Abraomas buvo išteisintas... (Jūs prisimenate, praėjusį vakarą mes nagrinėjome žodį „išteisintas“) ...per darbus, jis turi kuo pasigirti, bet ne prieš Dievą.

Nes ką gi sako Raštas? „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“.

Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskiriamas iš malonės, bet iš skolos.

84 Taigi dabar tai, ką Paulius čia mini yra tai, ką Dievas pamatė Abraome.

85 Dabar... jeigu jūs... jeigu mums tik nereikėtų tiek daug vartyti... sugrįžkime prie Pradžios, 15 skyrius, ir 6 eilutė; 15:6 aš manau, kad taip. Mes pradėsime nuo 5 eilutės.

Ir išvedęs jį laukan tarė: „Nagi pažvelk į dangų ir skaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti“; ir jis jam tarė: „Tokia bus tavo sėkla“.

Ir jis patikėjo Viešpačiui; ir jis jam tai užskaitė teisumu.

86 Taigi, du vyrai, kurie kalbėjo apie tikėjimą – Paulius išteisino Abraomą pagal tai, ką Dievas Abraome pamatė; bet Jokūbas išteisino Abraomą pagal tai, ką žmonės matė Abraome.

87 Dabar pažiūrėkite, Jokūbas pasakė: „Jis yra išteisintas per savo darbus“.

88 Paulius pasakė: „Jis yra išteisintas per tikėjimą“.

89 Bet supraskite, Abraomas patikėjo Dievu, tai yra tai, ką Dievas jame pamatė; jis Tuo patikėjo. Bet po to, kai jis pradėjo elgtis taip lyg tai jam jau būtų išsipildę, būtent šitai žmonės galėjo matyti.

90 Ir lygiai taip pat yra su mumis, nes mūsų darbai išreiškia tokį tikėjimą, kokį turime. Bet jei mes bijome elgtis pagrindu to, kuo tikime, tuomet mes netikime tuo. Suprantate, jūs turite Tuo patikėti.

91 Abraomo darbai išreiškė jo tikėjimą Dievo pažadu, kurį jis turėjo. Taigi, Abraomas, prisiminkite, jam buvo devyniasdešimt metų ar šimtas metų, o Sarai buvo devyniasdešimt. Ir tuomet jie buvo palaužti seno amžiaus, daugiau nebepajėgūs gimdyti jau daug, daug metų. O jie gyveno kartu kaip vyras ir žmona nuo jaunystės, bet vaikų neturėjo. Bet vis tik Dievas pasakė jam, kai jam buvo septyniasdešimt penki metai, o Sarai šešiasdešimt penki: „Tau gims kūdikis“. Ir jis patikėjo Dievo pažadu. Jis tikėjo Tuo. Taigi, suprantate, jis viską paruošė šio kūdikio atėjimui. Suprantate, būtent tai pamatė Dievas, kai jis patikėjo Dievu; o žmonės pamatė tai, ką jis padarė tam, kad išreikštų tai, kuo tikėjo. Ir būtent šis dalykas yra veiksmingas ir šį vakarą, toks pats kelias yra skirtas ir mums. Tai jam buvo apreikšta. Suprantate, tai jam buvo apreikšta, todėl jis tuo taip ir patikėjo ir elgėsi taip lyg tai jau būtų išsipildę.

92 Dabar apsistokime ties tuo tik minutėlei. Kartais mums nepavyksta šito suprasti. Žmonės pajaučia emocijas ir jie bando veikti emocijų pagrindu. Tai nesuveiks.

93 Taigi, aš esu kaip čia esantis brolis Gerholceris, mes esame... mes abu esame seni vyrai ir mes nugyvenome... ilgą laiką ir mes žinome, kokie yra pliusai ir minusai, ir... ir taip toliau... Ir meldžiantis už ligonius visame pasaulyje mačiau... žmonių nusivylimą, ir mačiau juos šaukiant „Aleliuja“ visose pusėse. Tuomet iš viso to mes mokomės. Taigi, kai tebuvo jaunuoliai mes pradėjome tai pamokslauti, brolis Gerholceris, panašiai kaip kai pradėjome mokytis plaukioti. Visų pirma būtumėte pastebėjęs, kad anksčiau būdavo taip, kad man tekdavo išeiti lauk ir aš turėdavau... Brolis Džekas, aš prašydavau, kad brolis Braunas išvestų mane į gatvę, vakarą po vakaro, tam kad aš galėčiau atsitokėti ir atgauti budrumą. Aš stovėdavau ten kaip mažas vaikas, besipliūškenantis vandenyje, kai matydavau regėjimus, jūs žinote. Ir aš tiesiog likdavau ten stovėti, kol brolis Braunas...

94 Aš prisimenu vieną vakarą, niekada jo nepamiršiu, tai įvyko San Chose ar kažkur panašiai. Jis atėjo, kad mane pažadintų, aš buvau nemiegojęs keletą dienų ir aš nepamenu ar kalbėjau būtent su juo, bet jis pasakė, kad aš jam tai pasakiau. Pradėjau verkti, pasakiau: „Aš keliauju namo“. Suprantate?

95 „Na, – pasakė jis, – tu negali keliauti namo. Čia vyksta susirinkimas“.

96 Aš pasakiau: „Na, už kelių minučių aš būsiu pasiruošęs vykti namo“. Suprantate, tiesiog buvau kaip nesavas, beveik. Suprantate, tuomet buvau dar jaunuolis.

97 Kaip kad kai jūs mokotės plaukioti, žinote, jūs taškote vandenį plaukdami išilgai per baseiną: „O, o, o man pavyko!“. Dabar, kai jau esate išmokę plaukti, jūsų judesiai yra

grakštūs ir jie jūsų tiek daug nenuvargina. Suprantate, taip yra, jūs išmokstate kaip tai reikia daryti; ir žinote kaip sutrumpinti kelią, kad išeitų geriau ir tampa daug lengviau. Suprantate?

98 Mažas berniukas, kuris niekada nevaikščiojo, pabandytų nueiti nuo šios eilės pradžios iki galo, jis begalę kartų parkristų ir išvargtų prieš pasiekdamas jos galą. Bet kiekvienas, kuris moka vaikščioti, atletas, nueitų nuo pradžios iki galo net nemirktelėjęs. Na, jis jau tai moka, toks jis dabar yra.

99 Na, taip pat yra su Dieviškojo išgydymo pamokslavimu ar kuo kitu. Jums einant į priekį, jūs pradodate mokytis. Jeigu jūs neišmokstate – kažkas yra negerai. Suprantate, jūs turite išmokti ir jūs turite išmokti kaip priimti Dievą, ir ką visa tai iš tiesų reiškia.

100 Mes visi tai žinome, kartais sakome: „Na, tas žmogus neturėjo užtektinai tikėjimo, anas nepadarė to ar ano“. Už to slypi priežastis, yra priežastis. Kartais tai yra neišpažinta nuodėmė. Ant tokio asmens galėtum išlieti galoną aliejaus ir šaukti iki užkimimo, tai vis tiek to velnio neišvartytų. Ne, pone! Jūs turite tai išpažinti. Štai ką padaro atskyrimas, nurodo: „Eik ir ištaisyk tą dalyką, paviešink tai“.

101 Bet tai vyksta taip lėtai, suprantate. O po to... po to likusieji pasidaro nekantrūs ir jie sako: „O, už mane taip ir nepasimels“. Bet mes norime atrasti būdą, kuriuo... Tai, kas įvyksta, bazinius Dieviškojo išgydymo dalykus.

102 Taigi, dovana, kaip aš ir sakiau praėjusį vakarą: „Dovana yra nuostabu, bet jūs negalite statydingi savo amžinosios paskirties vietos ant dovanų“. Jūs negalite mažesniais dalykais pakeisti didesnių, o... o dovana ir yra mažesnysis dalykas. Šėtonas gali pamėgdžioti bet kurią dovaną, kurią Dievas turi, jis gali padaryti kažką į tai panašaus, suprantate, būtent. Dėl to mes turime tam būti pastabūs.

103 Kaip kartais aš primenu apie šūkavimus; aš mačiau kaip demonai šaukia, suprantate. Kalbėjimas kalbomis – aš mačiau demonus kalbančius kalbomis. Žinoma, jis Tai pamėgdžioja. Tai nėra tikra, bet jis gali Tai pamėgdžioti, padaro taip, kad tai atrodo tikra. O žmonės kartais, kurie negali to atskirti, pareiškia, kad tai yra tikra, kai tuo tarpu tai nėra tikra.

104 Ir jie tą patį daro su Dieviškuoju išgydymu. Jie galvoja: „Na, tai tėra triukai ar kažkas į juos panašaus“. Taip nėra. Tai yra tikras, grynas tikėjimas tuo, kas yra Tiesa kaip pasakė Dievas. Ir tai įsitvirtina! O kai tai įsitvirtina, niekas negali to išjudinti. Tai pasiliks toje vietoje. Ir todėl, bandant sutrumpinti kelią...

105 Taigi, *tikėjimas* yra „apreiškimas iš Dievo“. Taigi, tikėjimas yra apreiškimas. Štai ties kuo aš noriu apsistoti, tik trumpam. Tai yra apreiškimas. Jis apreiškė tai jums iš Savo malonės. Tai nėra kažkas, ką jūs padarėte. Jūs ne savo darbais įgijote tikėjimą. Jeigu jūs kada nors turėjote tikėjimą, jis jums buvo duotas iš Dievo malonės. Ir Dievas tai jums apreiškia, todėl tikėjimas yra apreiškimas. Visa Dievo Bažnyčia yra pastatyta ant apreiškimo.

106 Baptistų tarnautojas man neseniai pasakė, jis tarė: „Aš tiesiog negaliu priimti apreiškimo“.

107 Aš pasakiau: „Tuomet tu negali priimti Biblijos. Tu negali priimti Kristaus, nes Jis yra Dievo Apreiškimas. Jis yra Dievas apreiškta kūne“. Todėl visa Bažnyčia yra pastatyta ant Dieviško apreiškimo.

108 Jėzus tai pasakė, aš manau Petru, pasakė, Jis tarė: „Kuo žmonės sako Aš žmogaus Sūnus esu?“.

109 Jis kalbėjosi su Savo mokiniams. „Kai kurie sako Tu esi Elisas ir Mozė arba Vienas iš pranašų, ir Jeremijas“.

110 Jis pasakė: „Bet kuo jūs laikote?“.

111 Jis tarė: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“.

112 Taigi, Romos katalikų bažnyčia sako: „Jis kalbėjo apie Petrą: 'Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią'“.

113 Protestantai pasakė: „Jis statė Ją ant Savęs“.

114 Taigi, galbūt jie galėjo būti teisūs... Tačiau man abu yra neteisūs. Tai buvo ant dvasinio apreiškimo to, Kas Jis buvo. „Kūnas ir kraujas tau to neapreiškė, Petrai. Bet Mano Tėvas, kuris yra danguje apreiškė tau tai. Ir ant šios uolos, – apreiškimo to, Kas Jis yra; ant šio apreiškimo: Jis yra Žodis ir viskas, – ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės“. Tai parodė, kad pragaro vartai bus prieš ją.

115 Abelis, tikėjimu, apreiškimu (jo dienomis Biblija nebuvo parašyta), per Abelį... tikėjimu paaukojo Dievui tobulesnę auką nei Kaino. Apie kurį Dievas paliudijo: „Jis buvo teišus“. Kaip? Tikėjimu. Kaip? Apreiškimu! Apreiškimu Abelis paaukojo Dievui tobulesnę auką, nes tai jam buvo apreikšta, jog tai nebuvo lauko vaisiai, tai buvo kraujas.

116 Štai kodėl, kai kurie žmonės gali Tuo patikėti, o kai kurie negali Tuo patikėti, kai kurie bando apsimestinai Tuo patikėti.

117 Žmonių auditorijoje, kur vyksta maldos eilė, jūs atrasite kai kuriuos... ir jie visi yra geri žmonės, sakysime. Yra tokie, kurie tikrai stengiasi Tuo patikėti, bando įkalbėti save, kad Tuo patikėtų. Kai kuriems tai visai neįmanoma. O kitiems, tai tiesiog ateina iš malonės, tai yra tiesiog jiems duodama. Taigi, štai kame slypi skirtumas. Suprantate? Štai kas tai padaro. Tai yra tikrasis apreiškimas, nes tikėjimas yra apreiškimas iš Dievo. Pirma tai privalo būti apreikšta.

118 Jėzus tai aiškiai apibūdino, kai Jis pasakė: „Joks žmogus negali ateiti pas mane, jei pirma Mano Tėvas jo nepritrauks arba pirma jam Manęs neapreikš“. Jums derėtų tai perskaityti. Tai Šv. Jokūbo... ar Šv. Jono 6:44 ir iki 46. Jie nežinojo, Kas Jis buvo. Jie laikė Jį eiliniu žmogumi. Jie laikė Jį esant tiesiog, kaip žmonės šiandien daro, kažkoku pranašu. Jis buvo tas Pranašas, Jis buvo eilinis Žmogus, bet Tame buvo šis tas daugiau nei tik tiek.

119 Tiesiog kaip praėjusį vakarą kalbėjome... Kai paimate knygą, galbūt tame ką pasakiau įžvelgsite šiek tiek painiavos, kai pasakiau: „Dvi Gyvenimo knygos“. Tai ta pati Knyga, tačiau viena iš jų yra jūsų žemiškas gimimas, kita yra jūsų dvasinis gimimas. Iš vienos yra pereinama į kitą, tiesiog kaip kviečio stiebelis. Kaskart jums su manimi kalbant, jūs kalbate su manimi kaip su gyvu asmeniu. Bet manyje čia yra mano dalis, tas asmuo, kuris privalo mirti. Tai yra Knyga iš kurios vardas gali būti pašalintas. Bet tas amžinasis, iš anksto numatytasis, išrinktasis, iš ten vardas niekada negali būti pašalintas, nes jis buvo Joje amžinai. Jis niekada negali būti pašalintas. Jūs atrasite tai knygoje, kad apsaugoti jus nuo painiavos. Jūs atrasite, kad būtent taip ir yra. Nes, aš manau, broli Veilas, kuris ištaisė gramatinę klaidą, šiandien man apie tai priminė. Aš pasakiau: „Teisingai“.

120 Baptistai tiki, kad ten yra dvi atskiros knygos. Ir iš vienos pusės tai yra dvi atskiros knygos, bet iš kitos pusės tai nėra dvi atskiros knygos. Aš esu du atskiri žmonės... aš esu kūnas ir siela, ir dvasia, trys atskiri žmonės, bet aš esu... kaip būtybė susidaro tik vienas.

121 Yra tik viena tikra Gyvenimo Knyga. Kaip kad buvo tik viena kviečio užuomazga, kuri išaugo per stiebelį ir augo toliau iki spurgo, ir išsireiškė kevale ir suaugo į kvietį; praėjo visą kelią, jūs pasakysite: „Dabar ten guli kvietys“. Tai nėra kvietys, tai yra stiebelis, bet visumoje tai kvietys. Suprantate, tai yra kvietys, nes jis visas yra vienas stiebelis, bet tai, apie ką jūs kalbate – grūdas yra jo viršuje. Kitos dalys buvo nešėjais, jos privalo suirti. Ir tai yra viena... viena vieta, kurioje skamba taip, lyg jūsų vardas galėtų būti pašalintas iš Avinėlio Gyvenimo Knygos, bet kitoje vietoje – taip negali būti. Todėl štai kaip tai yra. Tai slypi tame didžiame apreiškime ten, kuris buvo apreiškimas Septynių Antspaudų laike. Kodėl gi, kaip kai kurie žmonės negali tuo patikėti?

122 Jėzus pasakė: „Joks žmogus negali ateiti pas mane, jeigu Mano Tėvas pirma jo nepritrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas davė Man, ateis pas Mane“. Joks žmogus negali suprasti, Kas Jis yra arba kaip Tai yra, jeigu tai nebus jam apreiškta per Dievo apreiškimą. O po to turėdamas tuo tikėjimą, jūs veikiate atitinkamai. Suprantate? Čia mes aiškiai matome, jog Dievas yra apreiškimas Jėzuje ir tik tie, kurie buvo iš anksto paskirti tai pamatyti, pamatys tai. Būtinai perskaitykite šią Rašto vietą, aš ją praleidau, Šv. Jono 6:44 iki 46. Aš praleidau ją, nes maniau, kad galbūt mes turėsime... neturėsime užtektinai laiko įsigilinti, nes štai čia esantis laikrodis labai greitai tiks.

123 Ir taip mes... Jūs pastebėjote: „Joks žmogus, joks žmogus negali ateiti, jeigu Mano Tėvas pirma jo nepritrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas Man davė, jie ateis“. Jie Tai atpažins. Joks kitas žmogus negali to padaryti, joks kitas asmuo, nesvarbu, koks geras, kas jūs esate, Tai turi būti jums apreiškta. Tuomet jūs regite, Kas yra Jėzus Kristus.

124 Taigi, čia, išrinkimo planas yra aiškiai regimas. Tiesiog kaip sėkla, Dievo Žodis yra Sėkla ir jai būtinai yra reikalinga iš anksto paruošta dirva. Jeigu jūs pasėtumėte sėklą, tiesiog numestumėte ją ten ant dirvos, iš to nebūtų jokios naudos, paukščiai ją sulestų. Jeigu numestumėte ją tarp usnių ir erškėčių, jie labai greitai ją nustelbtų. Jėzaus patarlėje taip yra pasakyta. Todėl visų pirma dirva turi būti paruošta. Taigi, Dievas iš suverenios malonės pirmiausia paruošia širdį. Jis paruošė jus prieš pasaulio sutvėrimą tam, kad jūs priimtumėte Jį šiame amžiuje. Jis iš anksto paskyrė jus per Savo iš ankstinį žinojimą ir išrinko jus Amžinajam Gyvenimui. Jis pažinojo jus, todėl Jis paruošė jus.

125 Dėl šios priežasties jūs klupinėdami turėjote išeiti iš tų dalykų ir įeiti į tai, ką dabar turite. Tai buvo Dievas, kuris vedė jus į tą vietą, kurioje Jis jums paskyrė būti. Tai... arba jei... jeigu ši dirva nėra iš anksto paruošta, joje niekas neišaugs. Dėl šios priežasties tikėjimo sėkla, kai tu pamokslauji tikėjimą, regi atskyrimus iš Viešpaties, ir matai, kas įvyksta, ir visos dovanos iš Biblijos veikia; žmonės pradeda save įkalbinėti: „O, aleliuja, aš tuo tikiu“. Ateina jų eilė ir jiems nieko neišeina. Suprantate, dirva turi būti iš anksto paskirta. Ir jūs žinote, kai Tai paliečia ją.

126 Kaip mano ereliukas iš praėjusio vakaro. Jis žinojo, kai išgirdo tą klyksmą iš tos motinos erelės: „Yra labai didelis skirtumas tarp jo ir vištų kudakavimo“. Suprantate, nes jis buvo erelis dar kiaušinyje. Ne... jis nebuvo paverstas ereliu tą akimirką, kai išgirdo, jis visada buvo erelis. Ir Krikščionis visada buvo Krikščionis! Dėl šios priežasties įvyksta atsiskyrimas, kai atsiskiriate, nes jūs buvo ten sulaikyti nelaisvėje, suprantate, per savo pirmuosius tėvus – Adomą ir Ievą. Jūs tapote nusidėjėliu per prigimtį. Jūs nenorėjote juo būti, bet dabar jūs

išgirdote Evangeliją ir „tikėjimas ateina iš klausymo“, apreiškimas ateina iš klausymo. Jumyse, viduje yra kažkokia maža dalelė.

127 Kitas žmogus, sėdintis greta jūsų, pasakys: „O, aš netikiu tokiais dalykais. Nesąmonė! Aš netikiu tuo. Tame nieko nėra!“.

128 Kaip jie padarė tai Sekminių Dieną, jie juokėsi ir sakė: „Šie vyrai yra prisigėrę jauno vyno“. Jie žinojo, kad tai buvo... Tiems, su kuriais tai vyko, tai buvo reikšmingas dalykas. Kodėl? Tai buvo Dievas apreiškiantis Save individams. Kitiems tyčiojantis, šie galėjo džiūgauti. Tai buvo individualus apreiškimas, kuris yra tikėjimas; tikėjimas, kuris yra apreiškimas. Jeigu tai nebūtų tikėjimas, tuomet jo ten net nebūtų buvę. Tai buvo tikėjimas.

129 Tiesiog pirmiausiai sėkloms yra reikalinga paruošta dirva. „Todėl visi, kuriuos Jis iš anksto numatė, Jis pašaukė. Visus, kuriuos Jis pašaukė... Visus, kuriuos Jis iš anksto numatė, Jis iš anksto paskyrė“. Jeigu norite tai perskaityti, Romiečiams 8:28-34 ir taip pat Efeziečiams 1:1-5. Suprantate, visus, kuriuos Jis numatė, Jis jau pašaukė. Visus, kuriuos Jis pašaukė, Jis išteisino. Ir visus, kuriuos Jis išteisino, Jis jau pašlovino. Nėra nieko, kas nebūtų sutvarkyta. Mums atrodo, kad yra, bet pažiūrėkite į Raštus. Tai tiesiog tiksliai atitinka tai taip, kaip Dievo Žodis pasakė, kad tai bus. Šiandien mes matome, kaip Žinia yra atmetama. Ar tai nėra tai, ką Raštas pasakė, kad jie tai darys? Žinoma, visi šie dalykai yra Dievo paskirti.

130 O, tai turėtų gyvenime jums suteikti džiaugsmo. Štai kokia šiandien su mumis yra problema, mes taip stipriai skiriamės nuo senųjų laikų Krikščionių. Kai tikrasis, tikras Jėzaus Kristaus buvimo Emanueliu apreiškimas gyveno tų žmonių širdyse, jie buvo užsigrūdinę žmonės. Bet šiandien mums per petį tapšnoja denominacijos sakydamos: „O, sakau tau, jie tai tikrai neturi Apreiškimo. Ateik čia pas mus“. Jūs pasidarote priklausomi nuo jų apreiškimo. Jeigu jų apreiškimas neatitinka Dievo Žodžio, tuomet jis klaidingas; mano ar kieno nors kito, štai kur prasideda atomazga. Dievo Žodis pasako, kuris yra teisingas ir neteisingas!

131 Bet kuriai sėklai yra reikalinga dirva, žinoma. „Todėl visus, kuriuos Jis numatė...“. Suprantate, Jis jau žinojo, kas turės įvykti. Atkreipkite dėmesį, Jėzus taip pat pasakė apie Sėklą: „Kai kurios krito ant uolos, kitos į mišrią dirvą“. Suprantate, ten kur buvo erškėčiai, usnys ir visa kita, jos negalėjo išaugti. O kitos į gerą dirvą, gera žemė, gera dirva, kuri buvo paruošta, iš anksto paruošta.

132 Visi žmonės ten buvo, o jis kaip viščiukas, jis ieško, bando surasti. Jis užkliūna ties vienu dalyku ir kitu, bet po kurio laiko iš Dangaus pasigirsta staigus Klyksmas. Jis iš karto Jį atpažįsta: „Tai yra Dievo Žodis!“. Suprantate, jis Tai žino, nes jo širdyje yra kažkas, kas jam yra pasakoma, apreiškiama jam apie Tai.

133 Atkreipkite dėmesį, pranašas Izaijas pasakė: „Mergelė taps nėščia“. Koks keistas pasakymas. Kaip... sveiko proto žmogus galėtų taip pasakyti? Dar niekada nėra buvusios pastojusios mergelės. „Mergelė taps nėščia!“. Taigi, tai sakydamas jis nesijaudino, jis tiesiog tai pasakė. Kaip jai tai pavyks padaryti? Na, tai nebuvo jo reikalas! Jis tik turi pasakyti tai, ką Dievas pasakė ketinąs padaryti. Dievas apreiškė tai jam, parodė jam regėjimą; apreiškė tai ir tai buvo tiesa.

134 Tiesiog tas pats Dievas, kuris pasakė man, kad tam vyrui gims tas kūdikėlis, kuris negalėjo turėti vaikų... turės mergytę. Kaip kiti žmonės ir dalykai, tai skamba taip keistai ypač kai daktaras pasako: „Taip negali būti!“.

135 Bet kai Dievas pasako: „Taip gali būti,“ – tai jau priklauso nuo to, kuris žodis įkris į dirvą. Nepamirškite, pranašas ten stovėjo ir Jo Žodis buvo paskelbtas.

136 Kaip Dievas, Pradžios 1, Jis tarė: „Tebūnie šviesa. Tebūnie tai. Tebūnie tai. Sukūrė žmogų pagal Savo Atvaizdą, pagal Dievo atvaizdą sukūrė Jis juos, vyrą ir moterį, kai žemėje dar nieko nebuvo. Toliau Pradžios 2 mes sužinome, ten, Jis sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą. Ten nebuvo jokio žmogaus įdirbti dirvai, po viso likusio sukūrimo. Kas tai buvo? Tai Jo Žodžiai, Jis iškalbėjo Tai. Ir kai Jis ištarė, Jis pasakė: „Tebūnie šviesa“. Po to galbūt šviesos nebuvo dar aštuonis šimtus metų, galbūt dar nebuvo jokios šviesos, bet Jis Tai pasakė! Ir kadangi Jis tai pasakė: „Tebūna palmės medis. Tebūna ažuolas. Tebūna tai,“ – tos sėklos pradėjo formotis po vandeniu. Tikrai taip. Ir tinkamu laikotarpiu, laiku, deramu laiku, jos išaugo! Tai negali neišsipildyti; tai yra Dievo Žodis. Tai tiesiog negali neišsipildyti. Tai buvo išreikšta.

137 Taigi, vieną dieną Dievas kalbėjo su žmogumi veidas į veidą. Bet Mozės laiku, kai nužengė ugnis jie sakė: „Tegul Dievas... Tegul kalbės Mozė; ne Dievas, kad mes nežūtume“.

138 Todėl Jis ir pasakė: „Aš daugiau su jais taip nekalbėsiu. Aš iškelsiu jiems pranašą“. Dievo sistema visada buvo tokia.

139 Taigi, čia stovi pranašas; taigi, jis turi įkvėpimą; jis negalvoja vadovaudamasis intelektu: „Dabar, palūkėkite minutėlę. Jeigu aš tai pasakysiu, na, žinote, žmonėms atrodo, kad esu išprotėjęs“. Suprantate, tai būtų jo intelektas; per kurį jis paklausytų šėtono, tiesiog taip, kaip padarė leva.

140 Ir tol, kol daktaras sako, kad: „Jūs neišgyvensite. Jūs negalite išgyti. Jūs negalite padaryti vieno ar kito dalyko...“. Tol, kol jūs to klausote, ta Sėkla niekada negalės kristi į tos rūšies dirvą ir išauginti kažką gero. Ji negalės. Bet kai kažkas išrauna visa tai šalin ir Ji krenta į tą paruoštą dirvą, nėra nieko, kas galėtų Ją išrauti lauk.

140 Ir tol, kol daktaras sako, kad: „Jūs neišgyvensite. Jūs negalite išgyti. Jūs negalite padaryti vieno ar kito dalyko...“. Tol, kol jūs to klausote, ta Sėkla niekada negalės kristi į tos rūšies dirvą ir išauginti kažką gero. Ji negalės. Bet kai kažkas išrauna visa tai šalin ir Ji krenta į tą paruoštą dirvą, nėra nieko, kas galėtų Ją išrauti lauk.

141 Taigi, nesvarbu kaip ilgai tai užtruks, tai turės išsipildyti. Taigi, Jis pasakė: „Mergelė pastos“. Ar žinote, kad prieš tam išsipildant praėjo aštuoni šimtai metų? Dievas iš anksto paskyrė tą moterį, kas ji bus, koks bus jos vardas, į kurią kris ta Sėkla. Ar jūs tikite tuo? Žinoma, kad Jis taip padarė! Ir tiesiogiai iš įsčių išeis šis didelis stebuklas. Dievas apie tai žinojo, Jis tiesiog apreiškė tai Savo pranašui, kuris buvo ištikimas ir iškalbėjo Žodį. Net negalvodamas apie tai, ką tai reiškė, jis tiesiog ištarė Tai. Jis niekada nebandė To protu suvokti.

142 Jeigu jūs stengiatės protu tai išmąstyti... O kas jei šis vyras, ši moteris arba štai vat šis vyras čia sėdintis, ar kas nors pabandytų tai protu išmąstyti: „Juk aš buvau luošas daugybę metų. Daktaras sako: 'Nėra nei menkiausio šanso'“? Na, galbūt nėra šanso tiek, kiek jam yra žinoma ir tai yra tiesa.

143 Tačiau, jeigu kažkas galės išrauti tokias piktžoles, jei Dievas galės iš Savo malonės; ne pamokslininkas, ne kas nors kitas. Bet Dievas gali į jūsų širdį įdėti apreiškimą, kad: „Aš pasveiksiu,“ – tuomet nėra nieko, kas sulaikytų jus čia sėdintį. Niekas jūsų toje vietoje negalėtų sulaikyti, jūs pasveiksite! Bet iki tam įvykstant, jūs sėdėsite tokiame lygmenyje,

kokiame jums pasakė daktaras; kol tai neįvyks. Tai turi būti apreiškta. Tai yra Dievo malonė, kuri tai apreiškia.

144 Dabar atkreipkite dėmesį, Dievas žinojo moterį, kurią Tai aplankys. Atkreipkite dėmesį į Izaiją, nebuvo jokio klausimo. Izaijas nepasakė: „Palūkėk minutėlę, Viešpatie! Palauk... palūkėk minutėlę! Ką Tu man pasakei? Mergelė pastos? Na, taigi... dabar palauk, Tėve, nie...nie... niekada tokio dalyko nėra buvę“.

145 Jis nedelsė, jis iškart pasakė: „Mergelė pastos!“ . Tai tiesa.

146 Atkreipkite dėmesį į Mariją: „Taigi dabar, Viešpatie, palūkėk minutėlę. Tu žinai, kad aš... aš niekada nebuvo pažinusi vyro. Tai juk yra neįmanoma! Nieko panašaus anksčiau nėra buvę! O-o-o, o ne, nieko panašaus nėra buvę. Kaip aš susilauksiu šio kūdikio? Aš nepažįstu jokio vyro, todėl tai negalės išsipildyti! O, Angele, tu turbūt suklydai. Aš matau optinę apgaulę. Tu žinai, mano bažnyčia sako: 'Tos dienos yra praėjusios'“. Ne! Į tokią vietą tai niekada nebūtų nužengę. Marija niekada neabejojo.

147 Ji pasakė: „Kaip tai gali būti? Aš nesu pažinusi vyro“.

148 Jis pasakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs. Štai kaip tai nutiks“.

149 Ji atsakė: „Štai Viešpaties tarnaitė!“ . Be jokių klausimų!

150 Suprantate, Izaijas, kai Dievas išreiškė Žodį mintimi (apreiškimu) Izaijo širdyje, Tai krito į tinkamą dirvą, tai buvo pranašas. Pranašo nejaudino jokia žmogiška išmintis. Jo nejaudino jokio žmogaus intelektas. Jo nejaudino joks asmuo. Jis buvo paskirtas Dievo kanalas ir Dievas prakalbo, ir jis prakalbo. Tai viskas. Ar tai buvo skausminga ar ne; ar tai skambėjo beprotiškai ar ne; jam nebuvo jokio skirtumo. Tai buvo Dievas, ne žmogus.

151 Ir kai tas Žodis yra paskelbtas, tuomet Jis tampa Sėkla, Jis turi kažkur nukristi. Jeigu Dievas Tai pasakė, kažkur privalo būti įsčios į kurias Tai įkris. Tiesiog kaip Jis pasakė: „Viskas yra įmanoma tiems, kurie tiki. Jeigu jūs pasakysite šiam kalnui: 'Persikelk' ir nesuabejosite savo širdyje, jūs galite turėti, ką pasakėte“ . Suprantate, tai turi kažkur būti, tai tiesa!

152 Atkreipkite dėmesį! Taigi, mes atrandame, kad čia Izaijas Tai ištarė.

153 Mergelė Marija, vos tik... Dirva jau buvo išarta. Ji buvo mergelė. Ji nebuvo su kažkuo susidėjusi. Dirva jau buvo paruošta arba iš anksto numatyta per iš ankstinį Dievo žinojimą.

154 Netgi pasakė: „Ji bus mergelė“. Būtent tada Dievas žinojo, koks bus jos vardas. Nes jos vardas buvo Gyvenimo Knygoje Danguje.

155 Tada Tai buvo įrodyta. Žmogus tada (žmogui...) matė To išraišką darbuose, kai tai jau išsipildė. Dabar mes žvelgiame atgal ir sakome: „Žinoma, Tai išsipildė,“ – nes mes matome darbus, kurie buvo padaryti.

156 Nojaus darbai žmonėms išreiškė kokį tikėjimą jis turėjo Dievo pažadu. Taigi, Dievas susitiko su Nojumi ir Jis pasakė: „Nojau, lys lietus. Aš ketinu sunaikinti visą žemę vandeniu“. Taigi, dar nebuvo buvę lietaus, tai buvo kažkas neįmanomo. Na, taigi, Nojus turėjo... Pasakė: „Paruošk arką tokių išmatavimų, kokius Aš tau pasakysiu“. O jis buvo dailidė ir ėmėsi darbo, pasiėmė savo kirvį plačiomis ašmenimis, ir kitką medžių kirtimui, ir pastatė jį iš

šitimo medienos, ir ištepė ją derva tiesiog taip, kaip Jis buvo pasakęs. O ar jūs galite įsivaizduoti, ką žmonės galvojo apie šį žmogų?

157 Jie pasakė: „Šis žmogus yra beprotis, nes jis sako: 'Iš dangaus pasirodys vanduo', o vandens ten aukštai juk nėra“. Tačiau, suprantate, Nojus apie tai negalvojo. Jo darbai žmonėms išreiškė tai, koks buvo jo tikėjimas ir ką Dievas pasakė, kad įvyks.

158 Dėl šios priežasties tikras Krikščionis atsiskiria nuo visko išskyrus Dievo Žodį, nesvarbu, ką žmonės pagalvos, ką kas nors kitas pasakys. Jis atsiskyrė, nes... Jis ne vien tik taip pasakė; o jei tik pasakė, ilgai netrukus jo darbai tai atidengs. Jis paslys ir parpuls viena linkme ir prisijungs prie šių, kitų, pradės... jis... jis parodys, kas jis yra. Bet jeigu jis yra tikras, jeigu Dievo Žodis buvo jame pasėtas, tuomet tai išaugins pagal savo rūšį, jūs galėsite matyti kaip šis žmogus ruošiasi didžiai valandai. Suprantate, taip pasielgė Nojus.

159 Mozė rankoje laikydamas lazda, atėjo išlaisvinti žmonių iš faraono. Taigi, ar galite įsivaizduoti... Mozė, Biblijoje pasakyta, kad jis buvo išmokytas visos Egipto išminties. Jis buvo protingas, jis galėjo kitus mokyti jų intelektualių dalykų. Jis buvo išmokytas visos jų išminties. Išsilavinimo atžvilgiu jis nebuvo nei kiek atsilikęs. Taigi, jūs tiesiog pagalvokite apie vyrą buvusį ten dykumoje, su visu tuo išsilavinimu ir staiga Dievas jam pasirodo ir sako: „Moze, imk šią lazda, kurią laikai rankoje ir eik į Egiptą, ir išvesk mano vaikus su šiuo įrankiu, kurį turi rankoje. Tiesiog pastatyk visus į vietą su šia lazda“.

160 Taigi, o kas jei Mozė būtų pasakęs: „Pone, palūkėk minutėlę, aš maniau, kad kalbuosi su protinga būtybe, šia 'AŠ ESU', kuri tu sakai esi. Taigi, kaip gi aš apskritai paimsiu šią mažą, seną, išlinkusią lazda, kurią čia laikau rankoje ir užimsiu milijono vyrų dydžio armiją, kuri yra ginkluota ietimis, ir jie yra kariai? O aš nesu karys, aš ganytojas. Kaip aš apskritai tai padarysiu?“.

161 Jis neturėjo tokio klausimo! Kodėl? Kodėl? Jo širdyje buvo dirva. Jis buvo iš anksto paskirtas asmuo. „Dovanos ir pašaukimai yra neatšaukiami“. Dievas buvo pasakęs Abraomui, kad Jis tai padarys ir ten buvo paruošta dirva.

162 Mozė paėmė tą lazda ir nuėjo ten, ir išvedė tą tautą iš tos tautos. Jis atėjo su lazda rankoje ir tarė faraonui: „Leisk jiems eiti!“. Faraonas Mozėje pamatė darbus, kad jis turėjo tikėjimą tuo, ką ketino padaryti ar ką bandė padaryti. Jis turėjo tikėjimą pažadu Dievo, kuris buvo davęs tą pažadą, jis nuėjo jų išlaisvinti. Joks kitas žmogus nebūtų norėjęs to padaryti ir joks kitas žmogus nebūtų galėjęs to padaryti, jis buvo išrinktas tai padaryti. Dievas iš anksto buvo pasakęs Abraomui tai, kas turės įvykti. Ir kai pažado laikas priartėjo, ten gimė mažas berniukas, gražus vaikas. O tėvai, Amramas ir Jochebeda nebijojo karaliaus įsakymo. Suprantate, ten kažkas buvo, dirvos buvo paruoštos.

163 O Dieve, viliuosi, kad šį vakarą kalbu paruoštoms dirvoms! Jeigu Sėkla gali įkristi į tinkamą vietą ir tai bus kažkokia... Jeigu ne, tuomet tai neįvyks.

164 Tai yra tas pats dalykas. Žmonės sako: „Broli Branhamai, tai kaip ir daro mus ne pilnaverčius“. Jeigu taip yra, tuomet tai visą krikščionybę tokia padaro, taip pat. Suprantate, jūs galite viską pamėgdžioti. Bet jeigu... Jeigu tai iš tiesų įkrenta, Dievo Žodis įkrenta į teisingą dirvą, tai išaugins pagal savo rūšį. Turi išauginti, nes Tai yra sėkla.

165 Nojus... Mozė, jo darbai išreiškė tikėjimą Dievo pažadu, kuriuo jis tikėjo. Faraonas, žmogus, galėjo tai įžvelgti. Ne... jis negalėjo įžvelgti kaip Mozė ketino tai padaryti, bet jis žinojo, kad Mozė tikėjo tuo, apie ką kalbėjo, nes kitaip jis nebūtų stovėjęs ten rūmuose su

lazda rankoje. Pasakė: „Štai šia lazda aš atimsiu juos iš tavęs“. Senas vyras, aštuoniasdešimties metų amžiaus; ne sportininkas, bet senas vyras, susikūprinęs, žandenu plaukai nukarę iki... greičiausiai iki juosmens; ir žili plaukai, jeigu jis išvis nebuvo nuplikęs. Buvo ten laikydamas tą lazda rankoje, pasakė: „Aš ketinu juos iš čia išvesti, leisk mano tautai eiti: 'TAIP SAKO VIEŠPATS'. O jeigu tu neleisi, Dievas tave nuteis“. Amen! Kodėl? Tai... Suprantate, tai... Ar jis bijojo? Na, būtų užtekę vos vienos paleistos strėlės, vienos ieties – ar dar ko nors ir viskas būtų nutraukta. Jis buvo bebaimis! Jis tiksliai žinojo ant ko stovėjo; pasakė: „Dievas sutriuškins tave, faraonai“. Taip, pone.

166 Nes Dievas jam pasakė: „Tu dar sugrįši ant šio kalno,“ – ir jis žinojo, kad jis ant jo bus.

167 Aleliuja! Mes taip pat žinome, kur keliausime šios kelionės pabaigoje. Dievas davė pažadą! Anapus upės yra Šalis. Būkite bebaimiai savo liudijime. Amen. Jeigu tai jums yra apreikšta – jūs esate bebaimiai. Jums nerūpi ar visas pasaulis... ką jie sako; jūs esate bebaimis. Kai tai jums yra apreikšta, kad: „Tai yra Tiesa atėjusi iš Dievo,“ – tuomet jūs būsite bebaimiai. O jeigu ne, tuomet tokiais negalite būti.

168 Dovydas su ganytojo svaidykle parodė visai Izraelio armijai tikėjimą, kurį jis turėjo jų Dievu. Taigi, ten kitoje pusėje buvo Galijotas ir jis atsistojo ten ir išsakė savo pagyras. Buvo daug kartų didesnis nei Dovydas, jo pirštų ilgis siekė keturiolika colių. Ir jis buvo milžinas, stambus vyras, filistinų milžinas. O štai ten buvo Dovydas, pats mažiausias iš visų, jis buvo net per jaunas būti armijoje; jis buvo neūžauga, jie net negalėjo jo imti į armiją. Todėl jo broliai buvo ten armijoje. Ir taip Galijotas ten kalbėjo pagyras.

169 Bet Dovydas, dabar prisiminkite, Dovydui tai buvo apreikšta. Jis galvojo: „Čia yra gyvojo Dievo armijos, stovinčios savo pačių žemėje, o ten yra šis besigiriantis, neapipjaustytas filistinas“. Šį vakarą mes pavadinsime jį „vėžiu“, pavadinsime jį „paralyžiumi“.

170 Na, Dovydas nebuvo jam joks varžovas, su koku ginklu jis būtų bestovėjęs; jis nebuvo joks konkurentas. To vyro pečių apimtis greičiausiai buvo 10, 12 pėdų; greičiausiai stovint jo ūgis siekė 14, 15 pėdų. letis kaip audėjo riestuvas, greičiausiai 20 pėdų ilgio, o ašmenys ant jo galbūt siekė 4 pėdas.

171 O Dovydukas stovėjo ten su odos gabaliuku rankoje, ožkena ar avikailiu, su pririštomis dvejomis virvelėmis. Bet tai jam buvo apreikšta! Apreiškimas persmelkė jį! Amen! Jis pasakė: „Dievas išlaisvino mane iš lokio letenų, išlaisvino mane iš liūto letenų, tuo labiau Jis išlaisvins mane iš šio neapipjaustyto filistino mano ranka!“.

172 Jo broliai buvo labiau pajėgūs tai padaryti. Saulius, galva ir pečiais buvo aukštesnis už savo armiją. Bet, suprantate, jiems tai nebuvo apreikšta. Amen. Štai kaip tai yra – jie tikėjo, kad tai galėjo būti padaryta, jie tikėjo, kad Dievas galėtų tai padaryti, bet jiems tai nebuvo apreikšta; bet tai buvo apreikšta Dovydui. Štai kame skirtumas, būtent šioje vietoje. Jeigu jums yra absoliučiai apreikšta, kad Dievas jus išgydys, jūs... jūs būsite išgydyti. [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] Jūs būsite išgydyti. Man nesvarbu, kas su jumis yra negerai, kokie menki šansai, tai gali būti blogiau nei Dovydui su Galijotu. Bet jeigu tai yra jums apreikšta...

173 Atkreipkite dėmesį, kai tai yra apreikšta – Dovydas tampa bebaimis. Jis pasakė: „Šiandien aš nukirsiu tau galvą!“. Amen. Greitai! Mūsų Dievas iš malonės, tą lemtingą akimirką, kai sprendimas turėjo būti priimtas, tas pats Dievas, suteikė malonę aną dieną ir pasėjo tą tikėjimo sėklą tame mažame kupriuje, berniuke, buvo jo širdyje; tas pats Dievas šioje lemtingoje akimirkoje galėtų pakelti šią moterį iš neigaliojo vežimėlio, tą vyrą štai ten,

jeigu galite patikėti, su visomis jos bėdomis. Kuomet ši maža tikėjimo sėklytė yra jums apreiškiama. Ir man nesvarbu, kiek laiko tai užtruks...

174 Dabar atkreipkite dėmesį į šį milžiną, kitoje pusėje, jis tuo netikėjo; taip ir vėžys nepatikės. Jis juokėsi, jis klausė: „Ar aš šuo? Jūs siunčiate prieš mane vaiką?“. Pasakė: „Aš pasmeigsiu tave ant savo ieties galo ir leisiu paukščiams būti tavo kūną“. Na, jis turėjo viską... viską, viskas buvo jo naudai.

175 Bet, matote, tai Dovydo nei kiek neišgąsdino. Kodėl? Tai buvo jam apreiškta. Jis turėjo tikėjimą tuo, ką darė. Jis žinojo, kad jam pavyks tai padaryti. Ir jis tai padarė todėl, kad jam tai buvo apreiškta ir jis žinojo ant ko stovėjo.

176 Jeigu Dievas šį vakarą tiesiog prakalbėtų tai giliai jūsų širdyje, pasakytų: „Tau daugiau nereikės gulėti toje lovoje. Tu daugiau nesėdėsi toje kėdėje. Tu išgysi,“ – tuomet niekas negalėtų jūsų dėl to perkalbėti.

177 Bet iki tam įvykstant, už jus galėtų pasimelsti viso pasaulio pamokslininkai... Aš nesakau, kad tai jums nepadėtų; tai padėtų, tai padrąsintų jus. Bet kol tas tikėjimas... Suprantate, išgydymo jėga yra jumyse. Ji neateina iš pamokslininko. Ji ateina jums per apreiškimą, per tikėjimą. „Ne jėga, ne galybė, bet Mano Dvasia,“ – sako Viešpats. „Mano Dvasia iš malonės apreiškia tai jums“. Ir nėra nieko, kas galėtų tai atimti. Tikėjimu, apreiškimu! Toliau Dovydas tam, kad įrodytų savo darbus...

178 Taigi, kai kurie iš jų pasakė: „Aš žinau, kad tu esi nepaklusnus“. Jo brolis pasakė: „Tu atėjai čia pamatyti kovos. Dabar grįžk ten, kur palikai savo avis“.

179 Jis atsakė: „Leisk man pakalbėti su Sauliumi, generolu“. Ar suprantate?

180 O Saulius pasakė: „Taigi, sūneli, aš žaviuosi tavo drąsa, bet, supranti, tu esi tik jaunuolis. O jis yra karys nuo savo jaunystės, tu nesi jam varžovas“.

181 Jis atsakė: „Aš ganiau savo tėvo avis...“. Jis galėjo tai kažkuo pagrįsti! Amen. O broli! Dievas, kuris išgelbėjo jūsų sielą, neįsivaizduoju, kaip Jis negali išgydyti jūsų kūno? Tai yra tiesiog taip pat, apreiškia jums, Jis yra jūsų Gydytojas taip pat kaip Jis yra jūsų Gelbėtojas. Suprantate? Bet pirma tai turi būti apreiškta – štai kame skirtumas. Jis turėjo kažką, kuo galėjo pagrįsti savo tikėjimą.

182 Pasakė: „Taigi, to dar niekada nėra buvę“.

183 Bet pasakė: „Tas pats Dievas, kuris išlaisvino mane iš liūto letenų, išlaisvins mane iš šio neapipjaustyto filistino“.

„Iš kur tu žinai, Dovyдай?“.

„Aš tuo tikiu“.

„Kodėl?“.

„Tai buvo man apreiškta“. Ir jis pasakė...

184 Jis žinojo apie ką kalbėjo. Nes kai milžinas pasakė: „Aš sumaitinsiu tave paukščiams...“. Jis atsakė: „Aš nukirsiu tau galvą“. Štai koks skirtumas, matote. Ir jis nukirto!

185 Samsoną vieną dieną netikėtai užklupo stepėje ir ten jį puolė tūkstantis filistinų. O jis pažvelgė į žemę, ten kur buvo nugaišęs mulas ir jis pakėlė seną žand... žandikaulį, buvo sausut sausutėlis ir jis užsimojo juo prieš tuos filistinus, daužė jiems per galvas su šiuo senu, perdžiūvusiu mulo žandikauliu, ir kiek man žinoma, iš jo neiškrito nei vienas dantis. O tie filistinų šalmai greičiausiai buvo colio storumo (nes tomis dienomis jie daužė vienas kitą kariniais vėzdais), kad apsisaugotų nuo kitų vyrų smūgių į galvą. O jis paėmė žandikaulį to mulo ir sumušė tūkstantį filistinų, ir žandikaulis net neįtrūko. Jis tiesiog nesiliaudamas juos talžė, štai taip, jiems vis einant prie jo artyn. Todėl, likusieji pradėjo slėptis už uolų, suprantate, jie bėgo nuo jo. Kodėl? Jis tuo patikėjo!

186 Kada nors parodysiu jums... Aš noriu papasakoti jums apie kažką kitą. Pasinaudokite tuo pulsavimu, tos akimirkos akstinu, kaip Jozuė tai padarė, Marija Magdalena, visi kiti. Būtent tą akimirką, kai jums kažkas yra apreiškiama – pačiupkite tai. Užlaikykite tai, tą akimirkos akstiną.

187 Taip, tai jam buvo apreikšta. Jis išėjo pasitikti to tūkstančio filistinų. Kaip jums dabar atrodo, ką tie filistiniai pasakė: „Taigi, pažvelkite, čionai ateina tas neūžauga; vos keturių su puse pėdų ūgio [1m 40cm – Vert.], su septyniomis nukarusiomis kasytėmis, atrodo kaip mamytės lepūnėlis, matote; ateina čia su mulo žandikauliu. Bet pažiūrėkite į mus, kokia mūsų armija stipri! Ar tai ne juokinga?“. Tačiau, ką jis darė? Jis išreiškė tiems filistinams tai, ką jam buvo apreikšęs Dievas. Jis pastvėrė tą žandikaulį ir pasileido tekinas, nes tai buvo tai, ką Jis įdėjo jam į ranką; Jis įdėjo tai jam į ranką, tuo jis ir patikėjo – jis galėjo tai padaryti! Ir taip padarydamas, jis parodė tiems filistinams tai, ką Dievas įdėjo jam į širdį padaryti.

188 Jonas Krikštytojas išreiškė savo tikėjimą per savo darbus ir kai jis pasakė: „Dabar jūsų tarpe stovi Jis“. Susimąstykite apie tai. Šv. Jono, turiu užsirašęs Rašto vietą, Šv. Jono 1:26, suprantate. Jis pasakė...

189 Jie pasakė: „Tu sakai: 'Mesijas ateina'? Na, – pasakė, – kas su tavimi negerai? Mes laukėme Jo keturis tūkstančius metų“.

190 Jis pasakė: „Jis stovi dabar pat tarp jūsų“. Aleliuja! Jis stovi šį vakarą! O...

191 Jis išreiškė savo tikėjimą savo apreiksimu, nes tai jam buvo apreikšta, kad... jis žinojo, kad būtent jis pakrikštys Mesiją. Jis buvo vyras, trisdešimties metų amžiaus. Jis žinojo, kad Jis kažkur ten turėjo būti; jis nežinojo, kas Jis buvo ir štai Jis ten tarp jų stovėjo. Jis tarė: „Dabar Yra Vienas stovintis jūsų tarpe, Kurio jūs nepažįstate ir aš nesu vertas atišti Jo apavo raiščių, bet Jis krikštys jus Šventąja Dvasia. Ir dabar pat Jis yra tarp jūsų“. Jis išreiškė tai, savo tikėjimą, nes jis žinojo, kad savo dienomis jis turės pamatyti ir pakrikštyti Dievo Mesiją. Todėl, suprantate, žmonės galėjo jame matyti išraišką, tame būde, kuriuo jis pamokslavo ir jo elgesyje – išreiškė tai, kad turėjo tikrą apreikimą nuo Dievo.

192 Taigi, kad būtų įrodyta, jog tai buvo tiesa, iš minios tarpo išėjo Mesijas; tiesiog įprastas jaunas vyras žengė pro juos, apsirengęs kaip kiti vyrai. Jonas pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmes“.

193 „Kaip tu Jį pažinsi?“.

194 Jis pasakė: „Tas, kuris man pasakė dykumoje: 'Ant Kurio pamatysi Dvasią nužengiančią, tai bus Jis, Kuris krikštys Šventąja Dvasia'“.

195 Suprantate, jis pažino Jį, nes tuo laiku turėjo pasirodyti ženklas. Ar suprantate? Jonas maždaug žinojo valandą, nes jis buvo pranašas. Tai buvo jam apreiškta, jis maždaug žinojo, kad tai bus maždaug tuo laiku, jis pamatys ženklą. O kai tą ženklą pamatė, jis tarė: „Jis stovi tarp jūsų“. Jis žinojo, kad Jis ten buvo.

196 O, aš matau ženklą, jog pabaigos laikas yra čia pat. Aš matau pažadėtus dalykus, nes ši pabaigos laiko Žinia pildosi (išsireiškia) tiesiog tiksliai taip, kaip pasakyta Rašte. Ir aš žinau, kad laikas yra čia pat! Sakau tai nesvyrudamas. Aš tikiu, kad jis yra visai čia pat, nes matau ženklus, kurie kaip Jis pasakė matysis visai prieš pat tą laiką. Tai gali įvykti tiesiog dabar.

197 Jonas išreiškė savo tikėjimą tuo, ką Dievas jam buvo apreiškęs. Todėl – darbai yra tikėjimo paliudijimas. Kai jie mato jus besielgiančius lyg būtumėte išgydyti, tada jie sužino, kad jūs turite tikėjimą būti išgydyti.

198 Apie ką byloja liudijimas? Kai pasakote šitai: „Aš tai dabar turiu. Nes aš priėmiau Dievo pažadą. Jis dabar veikia manyje. Aš ruošiuosi to išsipildymui“. O... Suprantate, štai, ką jūsų liudijimas... jūsų darbai padaro. Na, žinoma!

199 Čia, prieš kurį laiką, priešpaskutinę mano kelionę į Afriką; aš buvau ten šį pavasarį, bet tai buvo vieną kelionę prieš šią. Ten buvo kūdikėlis su deformuotomis pėdomis ir viena pėda... koja trumpesnė už kitą. Jis niekada gyvenime nebuvo dėvėjęs batų. O, jos buvo siaubingai deformuotos. Ir aš pasimeldžiau tą vakarą už šį kūdikį, jie buvo stebėję ir matę kaip šie dalykai įvyksta, jie meldėsi už šį kūdikį. O kitą rytą aš išėjau irėjau pro batų parduotuvę. Ir aš užėjau į ją ir ten buvo tas vyras, pirko kūdikiui porą batelių, kad juos nešiotų. Jis tuo patikėjo! O...

200 Kaip šis vyras štai čia, kuris patikėjo, kad Dievas duos jam kūdikį. Žinoma, jis tikėjo, kad tai įvyks, pasiruošė tam. „Aš ruošiuosi“. Nors fizinių rezultatų dar nesimatė, bet tai visiškai nieko nekeitė. Jis tikėjo tuo kaip Abraomas: „Viską, kas buvo prieštaringa vadino taip, lyg to nebūtų“. Štai taip!

201 Todėl, jei jūsų intelektas sufleruoja jums... O, štai kur pasirodo geluonis. Jeigu jūsų intelektas sufleruoja jums, kad: „Tai yra Tiesa, Dievas yra ligos Gydytojas,“ – jūsų protas gali paliudyti, kad: „Tai yra Tiesa,“ – bet jeigu jūsų širdyje nėra sėjamosios dirvos (tikėjimui, į kurią galima pasėti), kad išreikšti tai, tai neįvyks.

Nors labai... nesvarbu kiek daug šis išorinis žmogus gali bandyti tai išmąstyti imdamas Rašto vietas ir pasakyti: „Tai tiesa,“ – tai vistiek nėra tai, ko reikia.

202 Kas iš jūsų imate garsajuostas? Ar jūs neseniai gavote mano pamokslą: „*Paskutiniosios dienos pateptieji*“. Ar jūs patikėjote tuo? Suprantate, ten pasakyta: „Bus antikristai. Antikristai beveik apgaus net pačius išrinktuosius, jei būtų įmanoma“. Galėtų... Bet negalės, nes tai yra neįmanoma, jie yra išrinktieji. Suprantate? Gerai.

203 Bet jis pasakė: „Pateptieji“. Suprantate, „Kristus“ reiškia „pateptasis“, bet šitie buvo „anti“. Jie buvo patepti, bet „anti“, prieš Kristų savo mokyme. Taigi, jie galėjo padaryti tą patį, ką tie kiti galėjo.

204 Taigi, nepamirškite, jūs esate trejeto cikle, bet jūs esate vienas asmuo. Kaip Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia, trijų ciklas, bet vienas Asmuo. Trys to paties Dievo atributai:

tėvystė (kaip trys pareigybės), tėvystė, sūnystė ir Šventoji Dvasia. Ir jūs esate: kūnas, dvasia ir siela.

205 Taigi, išorinis kūnas turi penkis įvadus, kad kontaktuotų su žemiškais namais: rega, skonis, lytėjimas, uoslė ir klausa. Vidus, o tai yra dvasia, ji turi penkis pojūčius: sąžinę ir meilę ir taip toliau. Bet jos viduje yra siela, joje tėra vienas dalykas. Štai kur jūs gyvenate.

206 Dvasia gali čia išsireikšti ir patepti jus padaryti tam tikrą dalyką, ir jūs jį padarote, bet tai nereikia, jog esate išgelbėtas. Pagalvokite apie tai. Kajafas pranašavo. Judas išvarinėjo velnius. Suprantate, Dvasia patepė jį. Lietus krenta ant teisių ir neteisių, piktžolės gali džiaugtis kartu su kviečiais. Bet esmė yra tame, kas yra šerdyje. Štai kur jūs galite, intelektu, galite priimti ir pasakyti: „O, žinoma, tai atrodo gerai. Aš tuo tikiu“. Tai vis tiek to nepadarys. Ne, pone. Ir dvasia gali faktiškai tai paliudyti, bet vis tiek tai dar nėra tai, ko reikia. Nes jeigu ta siela neatėjo iš Dievo, čia ji galės daryti visus pamėgdžiojimus, bet tai negalės būti tikra. Jūs galite suvaidinti išgydymą, jūs galite elgtis taip lyg jį turite. Jūs galite elgtis taip, lyg jį priėmėte. Krikščionys gali elgtis taip lyg jie yra Krikščionys, ir elgtis ir daryti tai labai gerai, bet tai nereikia, kad jie yra išgelbėti. Tai yra visiška tiesa, suprantate. Dvasia gali ten būti, tikroji, tikra Dvasia. Šventoji Dvasia gali jus patepti, bet tai vis tiek nereikia, kad jūs esate išgelbėtas. Tai ta giluminė siela, kuri niekada nemirs, ji turi Amžinąjį Gyvenimą. Ji visada buvo Amžinasis Gyvenimas. Suprantate? Ji atėjo iš Dievo, ji sugrįžta pas Dievą, štai kas yra siela.

207 Taigi, atkreipkite į tai dėmesį, taip turi būti. Penkios [anglų kalboje žodis „tikėjimas“ susideda iš penkių raidžių – Vert.], t-i-k-ė-j-i-m-a-s, išorėje; dvasia, J-ė-z-u-s; viduje, j-ū-s. Suprantate? Štai kaip tai įvyksta man stovint čia, žiūrint į jus, nes aš nei vieno iš jūsų nepažįstu. Dvasia gali mane patepti, vis tiek aš nei vieno iš jūsų nepažįstu. Bet kai prasiveržia tas vidaus vidus – tai yra Dievas.

208 Štai kada išorė gali pradėti svarstyti. Paimkite vyrą sakantį: „Na, žinote, aš... aš žinau, kad man nederėtų svetimauti. Bet, jūs žinote, tuomet dvasia sako man, kad aš neturėčiau svetimauti. Bet, matote, labai giliai ten viduje tas dalykas vis dar ten yra“. Suprantate, tai kaip ir vis dar viską valdys ir jums derėtų tai stebėti.

209 Bet kai yra valdoma iš vidaus, tai visa kita suderina ir valdo. Tai yra kaip rodyklinis stulpelis kryžkelėje. Tai yra valdymo bokštas, vidaus vidus. Siela valdo dvasią, dvasia valdo kūną.

210 Todėl išorinis nubaltinimas nieko nereikia. Tie religingi žmonės praeityje, kuriuos Paulius vadino „pabaltintomis sienomis“ ar panašiai, jie buvo (išoriškai) visapusiškai... tikintys ir jų tarpe buvo pranašystės, ir kiti dalykai, bet vidaus viduje – siela, kuri netiki.

211 Dėl šios priežasties aš sakau, kad žmonės gali striksėti aukštyne ir žemyn ir kalbėti kalbomis, žmonės gali šaukti, dėti rankas ant ligonių ir taip toliau, ir gydyti ligonius ir panašiai, per tikėjimą; daryti visus šiuos didžius dalykus per Dvasią, bet vis tiek būti prarastais. Pateptieji.

212 Atkreipkite dėmesį, Jėzus pasakė: „Tik tikėk, nes viskas yra įmanoma tiems, kurie tiki“. Tikėjimas ir darbai yra vyras ir žmona – jie kartu dirba. Vyras dirba kartu su žmona, žmona su vyru; jie atpažįsta vienas kitą.

213 Kaip vyras gali sakyti, kad jis yra „susituokęs“ ir prie to negali pateikti ir parodyti, kad jis turi žmoną, jūs suabejotumėte jo pareiškimu. Suprantate? Vyras pasako: „Aš susituokęs“.

„Kur tavo žmona?“.

„O, o... aš... aš nežinau kur“. Suprantate? Suprantate? Man būtų sudėtinga juo patikėti.

Aš paklausčiau: „Na, kur yra tavo žmona?“.

„Na, aš nežinau“. Aš... aš neketinu tuo patikėti.

214 Todėl, suprantate, jeigu jūs turite tai, ką sakote turį: „Aš turiu tikėjimą“. Kaip jūs ketinate man parodyti, kad turite tikėjimą? Savo darbais. Suprantate?

„Aš susituokęs“.

„Iš kur tu žinai, kad esi susituokęs?“.

„Štai mano žmona“. Suprantate? Štai taip.

„Aš ištekėjusi, štai mano vyras“.

„Aš esu išgydytas“.

„Iš kur tu žinai?“.

215 „Mano darbai parodo mano tikėjimą“. Suprantate? Suprantate? Taigi, tai... tai apie ką jūs kalbate – jūsų tikėjimas yra tai, ką Dievas jumyse mato, jūsų darbai yra tai, ką kiti žmonės jumyse mato.

216 Štai koks čia yra skirtumas tarp Jokūbo ir Pauliaus, kurie aiškina apie Abraomą. Jie vienas kitam neprieštaravo, jie abu sakė tą patį; kaip apie santuoką...

217 Toks pats yra tikėjimas, kuris neišreiškia darbų, visi turi teisę abejoti jūsų liudijimu. Ar jūs dabar tai girdite, prieš mums pradedant maldos eilę? Jeigu jūsų tikėjimas neišreiškia darbų su juo, jūs nepriversite nei vieno patikėti, kad jūs esate išgydyti. Pasakysite: „Na, aš nežinau ar taip gali būti“. Suprantate? „Na, taip, žinoma, aš turiu viso pasaulio tikėjimą“. Jūs neturite jo. Nes, jeigu jūs esate... turite tikėjimą, tuomet darbai yra susituokę su tikėjimu. Jie yra vyras ir žmona, vienas... vienas atpažįsta kitą.

218 Pagalvokime apie Abraomą, tik kelias minutes. Abraomas išreiškė šią šventą sąjungą pilnatvėje, suprantate, jis turėjo viską kartu. Jis vadino dalykus, prieštaraujančius jo tikėjimui, taip lyg jų nebūtų; ir elgėsi tokiu pačiu principu. Aš galiu įsivaizduoti, maždaug po dvidešimties metų, kažkas priėjo ir paklausė: „Esi tautų tėvas? O! Abramai, tu sakei, kad tavo vardas buvo Abraomas, kuris reiškia „tautų tėvas“. Abramai, kiek gi dabar vaikų turi?“. Suprantate?

219 Tai nei kiek jo nesutrikdė. Biblijoje yra pasakyta: „Jis nesuabejojo Dievo Žodžiu per netikėjimą“. Jis ėjo toliau ruošdamasis, turėjo paruošęs visus batelius ir kitus dalykus, jam turėjo gimti kūdikis. Tai viskas.

220 Netgi Sara pasakė: „Ar tu žinai, kas įvyks? Tu turėsi kūdikį, bet aš tau papasakosiu, kokių būdu mes jį turėsime. Hagara dabar yra mano tarnaitė, aš duosiu tau ją“. Nes

daugpatystė tuo laiku buvo teisėta. „Ji pagimdys kūdikį, o kūdikį aš pasiimsiu sau“. Bet Abraomas tuo nepatikėjo. Ne, jis nepatikėjo. Bet Sara buvo įkvėpta tai padaryti.

221 Todėl Dievas pasakė Abraomui: „Eik ir paklausyk jos, bet“ – pasakė Jis, – vis tik tai nėra tai, ką Aš tau pažadėjau. Tai nėra tas būdas, kuriuo aš tai pažadėjau“.

222 Dabar sekite, jis atskirdavo tai, kas „prieštaringa“, o jo kūnas tada buvo apmiręs ir taip pat Saros įsčios. Taigi, jis buvo senas vyras, šimto metų amžiaus. Sarai buvo devyniasdešimt metų. Dabar atkreipkite dėmesį! Į Saros įsčių apmirimą arba į jo kūno apmirimą net nebuvo atsižvelgta.

223 Pasiklausykite šito.

Nes pažadas, kad jis turės būti pasaulio paveldėtojas, buvo skirtas ne Abraomui ar jo sėklai per įstatymą, bet per tikėjimo teisumą.

Nes jeigu tai buvo per įstatymą... paveldėtojas buvo per įstatymą, tuomet tikėjimas yra tuščias ir pažadas yra beveiksmis:

Nes įstatymas priveda prie rūstybės: ir ten, kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo.

224 Dabar pasiklausykite šito.

Kuris prieš viltį...

„Prieš viltį,“ – visa viltis buvo prarasta! O, kiekvieną kartą, kai pradedu šiek tiek prastai jaustis, štai skyrius, kurį atsiverčiu: Romiečiams 4, pažiūrėkite.

(kaip yra parašyta: „Aš padariau tavo daugelio tautų tėvu“) prieš tą, kuriuo jis patikėjo, tai yra, Dievą, kuris atgaivina mirusiuosius ir pašaukia tai, ko nėra, tarsi tai būtų. („Dievas taip pasakė!“. Suprantate?).

Kuris prieš viltį tikėjo viltimi, kad jis taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas buvo pasakyta: „Tokia bus tavo sėkla“.

225 Dabar pasiklausykite, 19 eilutė.

Ir nebūdamas silpnas tikėjimu, jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, kai buvo apie šimto metų, nei į Saros įsčių negyvumą;

jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus tikėjimu, duodamas Dievui šlovę;

226 Būdamas šimto metų amžiaus? Pažvelkite, jo kūnas buvo apmiręs (jo vyriškumas), o Saros įsčios apmirusios. Jis... Į tai net nebuvo atsižvelgiama. Kai tai jums yra apreiškta – jūs į tą lovą neatsižvelgsite. Esate suparalyžiuotas ar kas su jumis bebūtų, į tai net nekreipsite dėmesio. Nekreipsite dėmesio į neįgaliojo vežimėlį. Arba mažas berniukas, galbūt paralyžiuotas, kas tai bebūtų (aš nežinau), į tai nebus kreipiamas dėmesys. Nekreipkite į tai dėmesio.

227 „Bet daktaras pasakė, kad jis niekada neatsistos, daktaras pasakė, kad ji niekada nevaikščios...“. Į tai net neatsižvelgsite.

228 „Na, pažvelkite, aš esu senas žmogus, aš vidutinio amžiaus“. Aš net nekreipiu į tai dėmesio.

229 Mes esame Abraomo vaikai (Aleliuja!), ne tokie, koks Izaokas buvo, bet jo Karališkoji Sėkla (per Jėzų Kristų) per tikėjimą, kurį ji turėjo, Abraomo Sėkla pasirodanti paskutiniuosiomis dienomis, kad šviestų kaip žvaigždės. Abraomo vaikai! „... jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną“. Net neatsižvelgė į jį. Jam net nekilo klausimas ar Dievas tai padarys, ar ne, Dievas pasakė, kad tai padarys! Kodėl? Tai buvo jam apreiškta. Ar tai tiesa?

230 Kai jums tai yra apreiškta, tuomet tai tikrai... kažkas... Jūs negalite patys to padaryti, tai turi būti jums apreiškta. Po to jūs daugiau neatsižvelgiate į nieką kitą: kaip tai būtų neįmanoma, neatsižvelgiate į tai, ką pasakė daktaras, neatsižvelgiate į tai, ką pasakė mama, ką tėtis pasakė, ką pamokslininkas pasakė, ką dar kas nors pasakė. Jūs atsižvelgiate tik į tai, ką Dievas pasakė.

231 „Jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, nei į Saros įsčių negyvumą“. Į tai net nebuvo atsižvelgta. O, tai bent, tai tiesiog priverčia mane drebėti. Kūnas apmiręs, nei į Saros įsčių negyvumą – į tai net nebuvo atsižvelgta.

232 Į jokiais aplinkybėmis nebus atsižvelgiama, kai tikėjimas atranda sėjamąją dirvą! Kai gyvybės užuomazgos genas iš vyro suranda moteryje kiaušialąstę, ir jie abu yra vaisingi, kažkas turės įvykti. Aleliuja! Daktaras gali pasakyti: „Jūs nesusilauksite kūdikio. Aš galiu įrodyti, kad jūs... jūsų genai jūsų kūne yra apmirę, o jos kiaušialąstė niekada nebuvo vaisinga“. Bet leiskite tai vaisingai kiaušialąstei, leiskite tai gyvybės užuomazgai pačiai patekti į tą kiaušialąstę, stebėkite, kas nutiks; tas mažas berniukas ar maža mergaitė pasirodys veiksmo scenoje. Kodėl? Tikėjimas surado sau sėjamąją dirvą. Darbai pradeda vykti, ląstelė po ląstelės ir čia pasirodo mažas draugužis. Amen. Dieve, turėk mums pasigailėjimo. O Dieve, jei tik mes būtume užsigrūdinę Krikščionys, kokiais turėtume būti; jeigu tik būtume vyrais ir moterimis, kurie gali patikėti Dievu pagal Jo Žodį. Jūs negalėsite to padaryti, kol tai nebus jums apreiškta. Aš turiu paskubėti.

233 Atkreipkite dėmesį, šventas Dievo tikėjimas buvo susivienijęs su šventais Jo pranašo darbais. Nepamirškite, šventas Dievo tikėjimas buvo apreiškta Abraomui. Jis priėmė jį ir nuo tol jis pradėjo daryti šventus darbus, tikėdamas. Pažado sėkla turėjo vietą, kurioje galėjo augti. O kas, jei Abraomas būtų pasakęs: „Na, tu žinai, Sara, galų gale jau praėjo dvidešimt penki metai po to, kai Dievas davė tą pažadą?“. O... o... „Per tiek laiko tai jau turėjo išsipildyti,“ – suprantate. Bet tai dar neišsipildė. Dievas žinojo, kad tai dar nebuvo išsipildę.

234 O kas, jei mergelė Marija būtų pasakiusi: „Na, taigi, palūkėk minutėlę! Mer... mergelė pastos? Na, jie išmes mane iš bažnyčios, jei aš nueisiu ir pasakysiu jiems tokį dalyką?“. Taigi, ji būtų galėjusi taip pagalvoti, jeigu nebūtų turėjusi tos paruoštos sėjamosios dirvos.

235 Kai tas pranašas pasakė: „Mergelė pastos,“ – tai viską išsprendė. Suprantate?

236 „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Jeigu sėjamoji dirva ten yra, kai tas Žodis yra ten sėjamas, Jis įsitvirtins. Nėra nieko, kas galėtų tai sustabdyti.

237 Dabar paskubėkime prieš baigdami. Suprantate, Sėkla turėjo vietą, kurioje galėjo pasislėpti. Dievas tai žinojo, nes priešingu atveju Jis nebūtų davęs pažado Abraomui. Dabar labai įdėmiai klausykite. Dievas žinojo, kokia linkme judėjo tas pažadas; Jis nepašaukė

Abraomo tol, kol jam nesuėjo septyniasdešimt penkeri, bet jis buvo Jo išrinktas tarnas nuo pat pradžių, taip ir Sara.

238 Atkreipkite dėmesį, nepamirškite, jis neturėjo jokios Biblijos iš kurios galėtų skaityti. Jis neturėjo to taip lengvai kaip mes tai turime šiandien, kad skaitytų Jo Žodį ir atrastų kitus, kurie priėmė Žodį. Nepamirškite, jis Tai turėjo tik per apreiškimą ir tai yra realus dalykas. Taip pat buvo su Juozapu, Pradžioje, tuomet nebuvo Biblijos. Nepamirškite, Mozė parašė Pradžios knygą, Išėjimo, Kunigų ir Pakartoto Įstatymo. Nei vienas iš šių personažų tuomet neturėjo jokios Biblijos skaitymui, tik po Mozės. Ar tai tiesa? Jie neturėjo šios Biblijos, kurią mes turime, kad padėtų mums kelyje, mūsų luošoje padėtyje. Jie buvo užsigrūdinę vyrai, kurie... jiems buvo Dievo apreikšta ir jie tvirtai ant to stovėjo. Niekas negalėjo jų išjudinti. Taigi, ar jūs galvojate, kad mes vis dar galime turėti tokį stiprų tikėjimą? Jeigu Jis jums yra apreikštas!

239 Atleiskite už išsireiškimą arba liudijimą, kurį pasakysiu visai prieš baigiant. Aš prisimenu, kad čia „Tvinsityje“, manau, kad brolis Braunas ir kiti buvo su manimi; aš nagrinėjau Juozapo gyvenimą iš Biblijos. Aš perskaičiau iš šios Biblijos, tai buvo žmogus prieš kurį negalėtum nieko pasakyti! Abraomas, Izaakas, Jokūbas ir visi kiti, prieš juos kažkas buvo, bet su Juozapu taip nebuvo. Koks vyras, tobulas žmogus – tobulas Kristaus provaizdis!

240 Kai aš apie jį perskaičiau, aš tiesiog pradėjau verkti, vieną dieną savo mažutėliame viešbučio kambaryje. Aš įėjau į sieninę spintą, kurioje buvau susikabinęs drabužius, užtraukiau duris ir pasakiau: „Dieve, aš noriu padėkoti Tau už tokį vyrą kaip Juozapas, vyrą, kuris kadaise gyveno žemėje, žmogų kūne tokiaime kaip aš, žmogų, kuris galėjo tikėti Tavimi ir priimti Tavo Žodį“. Jis buvo savo brolių nekenčiamas. Su savo dvasingumu jis nieko negalėjo padaryti. Jis matė regėjimus. Jis galėjo išaiškinti sapnus. Visi jo už tai nekenė. Jis su tuo negalėjo nieko padaryti, jis tiesiog toks buvo.

241 Suprantate, su kitais tiesiog taip nebuvo. Jie turėjo jį mylėti, bet vietoj to... Kai jis pasakė jiems kažkokius dalykus, kurie buvo prieš juos: „O, – pasakė jie, – štai ateina sapnuotojas“. Suprantate? Ir jie nekenė jo be priežasties.

242 Aš pasakiau: „Kodėl jie taip elgėsi?“. Ir vis tik šis žmogus išliko nepajudinamas, jis išliko toks. Suprantate? Aš pasakiau: „Ačiū Tau, Viešpatie. O Dieve, ačiū Tau už tokį žmogų“.

243 Ir būtent tada Šventoji Dvasia apreikė man, tarė: „Tu turėsi sūnų ir tu pavadinsi jį vardu Juozapas“. Aš atsistojau ir išėjau ten, ir padėkojau Viešpačiui.

244 Beki, sėdinti ten gale, buvo neseniai gimusi, maždaug... jai buvo maždaug vieneri. Jos gimimo metu buvo daromas Cezario pjūvis, tai iš mano šeimos linijos – gimti per Cezario pjūvį; nes jų kaulai nėra paslankūs, ne tokie, kokie turėtų būti pas moteris, kaulai yra tokie tvirti kaip vyrų, ir kad ją išimtų teko motinai daryti pjūvį. O daktaras man pasakė, jis tarė: „Broli Branhamai, daugiau neplanuok turėti vaikų nuo šios moters“. Pasakė: „Jos iščios tokios plonos kaip balionas“. Jis pasakė: „Tau derėtų leisti man padaryti jai sterilizaciją“.

245 Aš pasakiau: „Ne, aš ne... net negalvok to daryti, daktare“.

246 Jis pasakė: „Na, tu... tu... Jai nederėtų gimdyti dar vieno vaiko.“. Pasakė: „Tu ją pražudysi, – pasakė, – ji numirs“. Pasakė: „Mums dabar vos pavyko, – pasakė, – tu tiesiog... jai vos ne vos pavyko“.

247 O Viešpats man pasakė, kad: „aš turėsiu sūnų“ ir jo vardas bus „Juozapas“. Aš niekada dėl to nebijojau. Jūs visi... daugelis jūsų tai prisimenate.

248 Aš keliavau skelbdamas: „Aš turėsiu kūdikį ir jo vardas bus Juozapas“. Kas iš jūsų tai atsimenate? Žinoma! Visose vietose, visoje šalyje, visur sakiau žmonėms: „Man gims kūdikis, jo vardas bus Juozapas“.

249 Tiesiog tuo pačiu laiku, kai tas berniukas buvo prikeltas Suomijoje, iš numirusių. Brolis Džekas buvo kaip tik ten, kai tai įvyko. Pasakiau jums du ar tris metus iki tam įvykstant: „Ten bus mažas berniukas,“ – kaip jis bus apsirengęs, kur jis gulės. „Dievas taip pasakė!“.

250 „Kaip tai įvyks?“.

251 „Aš nežinau! Bet tai buvo man apreikšta, kad tai turės įvykti!“.

252 Tai buvo man apreikšta: „Aš turėjau vykti į Arizoną ir ten aš turėsiu susitikti su septyniais Angelais. Ir tuomet jie man pasakys, ką... Žinią, kurią turėsiu pamokslauti“. Ir tai buvo Septyni Antspaudai. Tai išsipildė! Kas iš jūsų prisimena mane tai sakant? Garsajuostėse tai yra įrašyta. Ir tai įvyko! Žurnalai, visi kiti, nufotografavo To nuotrauką. Tos Šviesos, kuri buvo ten ore, jie dar negali Jos suvokti. Ji buvo ten.

253 Aš prisimenu kaip skambinau broliui Džekui ir klausiau jo apie tai, ten stovėjo Kristus, o brolis Džekas pasakė: „Tai yra Jis Savo pašlovintoje būsenoje“. Suprantate? Aš myliu brolių Džeką. Jis yra vienas geriausių man pažįstamų teologų, bet aš vis tiek tiesiog negalėjau to galutinai suprasti.

254 Aš stovėjau ten, aš tariau: „Viešpatie, kaip gi čia yra? Čia – Jaunas Žmogus, – pasakiau aš, – bet Jo plaukai kaip vilna“.

255 Ir Jis pasakė: „Jis dėvi peruką“. Atsekite tai knygelėje, prieš tam įvykstant, aš tai buvau pasakęs. O tą dieną, kai tai nutiko, tai pakilo aukštyn. Jūs turite paversti tą nuotrauką į šoną, jei turite žurnalą „Žvilgsnis“ arba „Gyvenimas“. Paverskite ją į šoną. Štai Jis, tiesiog tobulai, Hofmano Kristaus Galva, žvelgianti tiesiai ten, kur aš stovėjau; štai Ji žurnale! Kas iš jūsų esate Ją matę? Žinoma, jūs visi matėte. Štai, žvelgia link tos vietos, tiksliai įrodė, kad apreiškimas buvo teisingas.

256 O kodėl su peruku? Na, senieji anglų teisėjai, žydų teisėjai anksčiau dėvėjo peruką, Anglijoje jie tai tebedaro; kai jis... tai yra aukščiausia valdžia – jis dėvi peruką. Ir tai parodė Jį ten stovintį, dėvintį Angelų sparnų peruką, Jis yra Alfa ir Omega. Jis yra Aukščiausias Teisėjas, tik Jis Vienintelis ir ne kas kitas. Į Jį reikia žvelgti kaip į Alfą ir Omegą. Ir štai Jis buvo ten kaip jaunas Žmogus, ne, ar šiek tiek vyresnis, trisdešimties metų amžiaus, dėvintis baltą peruką. Parodydamas, kad Jis buvo Aukščiausiasis, Dievas: „Tėvas atidavė visą teismą į Sūnaus rankas“. Aleliuja! Apreiškimas niekada neklysta! Iškalbėkite Jį nežiūrint į nieką, nesvarbu kaip tai skamba, eina išvien su Žodžiu.

Ir aš prisimenu, kad po keturių metų mano žmona...

257 Mes žinojome, kad laukiamės kūdikio. Visi klausdavo: „Ar laukiatės Juozapo?“.

258 Aš sakydavau: „Aš manau, kad taip, aš nežinau, bet Juozapas man gims“.

259 Kai kūdikis gimė, tai buvo Sara. Vienas vyras mane pasišaukė ir pradėjo juoktis man į veidą, jis tarė: „Ar žinai, ką? Turbūt tu turėjai omenyje Džozefiną!“. Tas vyras po to numirė. Jis numirė.

260 Aš pasakiau: „Pone, – pasakiau aš, – Dievas man pasakė, kad man gims sūnus ir aš duosiu jam Juozapo vardą!“.

261 Tuomet buvo trys žmonės, kurie paliko vieną denominacinę bažnyčią ir perėjo į mūsų bažnyčią, ir girdėjo mane apie tai kalbantį. Kai Sara gimė, jie pasakė: „Na, jis yra melagingas pranašas“.

262 Aš pasakiau: „Palūkėkite minutėlę, ponios, aš niekada nesakiau kada, nei Dievas nepasakė kada tai bus“. Jis man pasakė, kad: „Tu turėsi...“. Jis ketino... pasakė Abraomui, kad jiems gims Izaokas, bet prieš tai gimė Izmaelis, bet tai nepanaikino pažado. Aš pasakiau: „Dievas pasakė, kad man gims šis berniukas ir mes duosime jam Juozapo vardą“.

263 Daktaras pasakė, kai jis atėjo, jis tarė: „Pastoriau, aš atliksiu jai sterilizaciją“. Pasakė: „Aš...“.

264 Aš pasakiau: „Nedarykite to!“ . Aš pasakiau...

265 Jis pasakė: „Na, tu galėtum dar kartą vesti ir tau gimtų tas berniukas“.

266 Aš pasakiau: „Jis man gims nuo jos! Dievas taip pasakė!“ . Aš negalėjau to perskaityti Biblijoje, bet tai buvo įrašyta mano širdyje apreiškimu per tikėjimą; Dievas taip pasakė! Nenorėjau suabejoti Dievo pažadu per netikėjimą.

Kai kurie iš jų sakė: „Tu turėjai omenyje Džozefiną“.

Aš pasakiau: „Aš turėjau omenyje Juozapą“.

Daktaras pasakė: „Ji negalės pagimdyti dar vieno kūdikio“.

Aš pasakiau: „Ji pagimdys dar vieną kūdikį“.

267 Praėjo keturi metai, galiausiai ji ir vėl turėjo tapti motina.

268 Po to buvo tokia moteris, kuri platino melagingą pranašystę po visą šalį, tokiais žodžiais, sakė: „Dabar Meda numirs, šiuo laiku, nes aš buvau pasiūsta vadovauti Biliui“. Ir ji sakė, kad: „Jis manęs nepaklausys, nes aš esu moteris ir Dievas jam atkeršys dabar atimdamas iš jo žmoną“.

269 Aš pasakiau: „Dievas siuntė Jėzų Kristų, kad Jis man vadovautų“. Suprantate? Ir aš pasakiau: „Aš esu vedamas Dvasios“.

270 Vargšelė Meda. Pas mus buvo viena seselė, kuri buvo išgydyta ten susirinkimuose, jūs visi žinote, ponio Morgan (ir viena iš Majų klinikos seselių, pačiose sunkiausiose padėtyse). Na, įrašuose apie ją parašyta „mirusi“, maždaug prieš dvidešimt metų, nuo vėžio, „sarkomos vėžys“, Luisvilyje, Baptistų ligoninės įrašuose. Ji toliau dirba kaip slaugė Džefersonvilyje, ligoninėje, dabar. Ji buvo ten visus šiuos metus, nes Dievas pasakė: „Ji gyvens“.

271 Ir taip... Meda ją mylėjo ir ji tarė: „Aš noriu, kad Mardži vyktų su manimi, Bili, aš nesijaučiu taip lyg norėčiau vykti į ligoninę“.

272 Aš pasakiau: „Nedaryk... Mes mylime Mardžę, bet Mardži nėra mūsų Dievas, Mardži yra mūsų sesė“. Ir aš skubiai nuvykau į Grynsmilą. Ji privertė man rimtai sunerimti, žinoma, aš ją mylėjau, ir aš nuvykau į Grynsmilą. Ir aš...

273 O ji tarė: „Bili, ar tu manai, kad aš mirsiu?“.

274 Aš atsakiau: „Aš nežinau, bet kūdikis tikrai turės gimti. Tu pagimdysi Juozapą“.

275 Ji pasakė: „Ar tai jis?“.

276 Aš atsakiau: „Aš nežinau, brangioji. Aš negaliu pasakyti, bet Dievas pasakė, mums gims Juozapas ir mes turėsime Juozapą. Man nesvarbu, ką kas nors pasakys, mums gims Juozapas. Nes tas pats Dievas, kuris pasakė man visus šiuos apreiškimus, pasakė man, kad Jis niekada nesuklydo dėl kitų ir Jis nesuklys ir su šiuo.“

277 Aš užkilau prie malūno pasimelsti. Ir kai ten pradėjau, pamačiau tą Šviesą tvyrančią tarp dviejų medžių, prabilo: „Sugrįžk prie savo, ten prie Knygos“. Aš sugrįžau prie jos...

278 Biblija buvo... gulėjo mano automobilyje. Ir kai sugrįžau vėjas atvertė lapus ties vieta, kurioje Natanas ir Dovydas sėdėjo; pasakė: „Eik pasakyk mano tarnui Dovydui; aš paėmiau jį iš tos avidės, kai jis maitino tas kelias tėvo avis ir aš padariau jo vardą garsų, tokį kaip didingo žmogaus“. Ne visiškai... garsiausią vardą, bet tiesiog kaip didingo žmogaus; niekada nepadarė jo Biliu Grehamu, bet... davė jam vardą, jūs žinote. Pasakė: „Aš tai padariau, bet, – pasakė, – Aš negaliu leisti jam pastatyti šventyklos, tačiau jo sūnus...“. Ir vos tik buvo pasakyta: „Jo sūnus,“ – o, tai bent, štai kur tai buvo.

279 Aš paklausiau: „Juozapas?“ . Tikrai taip.

280 Būtent ši vieta, aš parvažiavau namo. Ir štai ten buvo šis mažylis, toks didelis kad ji... ji... toks drūtas berniukas, kad ji vos galėjo paeiti, eidama per lauką. Aš pasileidau bėgti, apglėbiau ją rankomis ir tariu: „Brangioji! Juozapas ateina. Juozapas yra pakeliui“.

281 Visiems yra žinoma, kad prieš darant cezario pjūvį, negalima leisti kūdikiui nusileisti žemiau. Tą naktį kūdikis nusileido žemiau, vandenys ištekėjo ir visa kita...

282 Kitą rytą septintą valandą mes nuvykome į ligoninę, daktaras pasakė: „O, pasigailėk Viešpatie“.

283 Aš atsisveikindamas ją pabučiavau, pasakiau: „Brangioji, tai ilgai netruks, čia Juozapas“. Ją užvežė aukštyrų laiptais tokioje būklėje ant operacinio stalo.

284 Po kelių minučių seselė sugrįžo, pasakė: „Pastorius Branhamas?“.

285 Aš atsakiau: „Taip, ponė“.

286 Ji pasakė: „Jums gimė sveikas, septynių svarų ir trijų uncijų svorio [apie 3kg – Vert.] berniukas“.

287 Aš pasakiau: „Juozapai, sūnau, sveikinu tave“. Taip pone! Kodėl? Kodėl? Kas tai yra? Tai nebuvo parašyta Biblijoje, kad tai įvyks, bet tas pats Biblijos Dievas, kuris apreiškė tai

Abraomui, mes neatsižvelgėme į jos įsčių negyvumą, ir neįmanomybę. Tu neabejoji Dievo pažadu per netikėjimą, bet tu atiduodi šlovę Dievui žinodamas, kad tai turi išsipildyti! Man nerūpi, ką sako daktaras, ir visi kiti dalykai, bet jūs tuo netikėkite, tai velnio melas. Taip, pone, tai tiesa. Tikėjimas eina išvien, kartu su darbais, kad sukurtų pažadą. Paskubėkime.

288 Tiesiog tiksliai kaip pasakyta: „Rahaba paleistuvė, – pasakė Jokūbas, – buvo išteisinta darbais“. Bet kodėl? Jos tikėjimas!

289 Ji pasakė: „Aš girdžiu, kad Dievas yra su jumis“. Jai nerūpėjo pamatyti, kokie buvo Jozuės plaukai arba kokius drabužius jis dėvėjo. Ji pasakė: „Aš suprantu, kad Dievas yra su jumis“. Tik tiek buvo reikalinga, ji pasiruošė.

290 Tiesiog kaip tikras regėjimas šiandien (aš pabaigsiu už akimirkos), tikri regėjimai šiandien nuo Dievo, tai yra šios dienos pažadėtasis Žodis. Pasakė: „Šie regėjimai, broli Branhamai, iš kur tu juos imi?“. Žmonės ties tuo suklumpa. Ar Apaštalų Darbų 2:17 nepasakyta: „Ir įvyks paskutinėmis dienomis, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, ir jūsų seniai sapnuos sapnus“? Ar tai ne tiesa? Taip yra pasakyta Biblijoje.

291 Gerai, jeigu yra taip, taip pat pažvelkite į Malachijo 4 skyrių ir suraskite ar tai nėra pažadėta šiandienai. Kaip jūs galite turėti tuo tikėjimą? Taip pasakyta Biblijoje!

292 Dabar atsiverskite Luko 17:30 ir perskaitykite tai. Jėzus pasakė: „Kaip tai buvo Sodomos dienomis, taip bus žmogaus Sūnaus atėjime“. Tiesiog kaip tai buvo Sodomoje. Taigi, pažvelkite į šiandieninio pasaulio poziciją: Sodomiečiai. Pažvelkite į Bilį Grehamą ir Oralą Robertą, šiuos du liudytojus, štai ten liudija denominacinės bažnyčios. Vienas metodistams, baptistams ir presbiterijonams; kitas sekmininkams. Šiems, kitiems ir dar tretiems.

293 Bet prisiminkite, Abraomo Sodomoje nebuvo, jis jau buvo pašauktas išeiti. Ir ten buvo Vienas, kuris pasiliko ir kalbėjosi su juo! Ir tas Vienas, kuris pasiliko ir kalbėjosi su juo, parodė jam ženklą. Su Savo atsukta nugara, Jis pasakė, kad Sarai gims kūdikis, kurio jis taip laukė. Amen. Su Savo atsukta nugara. Ir Jis pavadino Jį: „Dievu, Elohimu“.

294 Taigi, tai išpildo tai šioje dienoje, nes mes turime tikėjimą. Ir aš žinau, kad yra iš Dievo, nes ši ir kitos Rašto vietos nurodo į šią valandą. Apreiškimo 10 pasakyta, kad: „Septinto angelo Žinios valandą, kai jis pradės skelbti savo Žinią,“ – ne išgydymo tarnavime, bet Žinią, kuri seka po išgydymo tarnavimo.

295 Jėzus išėjo ir pamokslavo; Jis tarė: „Jis gydė ligonius ir visus. O šis jaunas Rabis, Pranašas, Jis yra didis žmogus. Mes norime Jo savo bažnyčioje“.

296 Bet vieną dieną Jis atsistojo, pasakė: „Aš ir Mano Tėvas esame Viena“. O, tai bent. Nuo tada jie daugiau Jo nenorėjo. Taip. O!

297 „Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo Kraujo!“. Jis to nepaaiškino. Pasakė: „Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo Kraujo, jūs neturėsite savyje Gyvybės“.

298 Na, galiu įsivaizduoti kai kuriuos daktarus ir seseles pasakiusius: „Šis žmogus yra vampyras, nori, kad mes gertume Jo kraują“. Matote, jie to nesuprato. Jis tai žinojo.

299 Bet tie mokiniai, galbūt jie negalėjo to paaiškinti, bet jie sėdėjo ten ir vis tiek tuo tikėjo, amen, nes tai buvo jiems apreiškta. Taip, pone. Jie žinojo tai, Raštai tai skelbė.

300 Tuomet manęs galėtų paklausti, jūs galėtumėte pasakyti: „Kaip tu gali turėti tikėjimą tikėti šiais regėjimais, kai... kai vyksta tiek daug melagingų pamėgdžiojimų?“.

301 Aš ketinu šiek tiek pakalbėti apie vieną dalyką, griežtai, dabar tik minutėlę. Kai aplinkui yra tiek daug melagingų pamėgdžiojimų, nepamiršk, mano broli, apie juos taip buvo kalbėta, kad jie turės būti čia šiuo laiku. Tiksliai taip, kaip tai buvo Mozės laikais. Mozė nuėjo atlikti Dievo darbų žmonių akivaizdoje, o ten stovėjo Jambras ir Janas. Bet, kas pirma turėjo juos padaryti? Paskui sekė šie pamėgdžiotojai, nes ten turėjo pirma būti originalas, kad jie galėtų jį pamėgdžioti. Jeigu jie būtų buvę originalu... O... o. Ne, mes nesame... nesame prarasti, mes žinome, kur esame. Suprantate? Suprantate, per Raštą ir per Dievo apreiškimą, štai kodėl jūs galite išstovėti.

302 „Na, šis vyras, jis mato regėjimus ir panašiai. Jis daro šitai ir jis yra susidėjęs su kito vyro žmona. Jis tiki trimis dievais ir panašiais dalykais“. Tai neprivers suabejoti Tiesa nei trupučio. Yra vienas dalykas, kurio jie negali pamėgdžioti – Žodžio! Ne. Jie gali pamėgdžioti visus kitus dalykus, jie gali kalbėti kalbomis, jie gali šaukti, šokti Dvasioje ir vis tiek būti velniais. O... Tikrai taip. Tikrai taip. Bet šis Žodis juos įvertina. Suprantate? Tai yra visiškai teisinga. Štai prie ko tai priveda. Kaip Mozė ir Jambras...

Ir nepamirškite, Jis pasakė: „Kaip Jambras ir Janas priešinosi Mozei, paskutiniuosiomis dienomis šie pamėgdžiotojai vėl iškilis žemėje“. Ar Jis tai pasakė? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Na, mes juos turime.

303 Bet tai neprivertė Mozės suabejoti. Kai Mozė atsigręžė ir padarė stebuklą Viešpaties Vardu, ten stovėjo tie pamėgdžiotojai, padarė lygiai tą patį. Tai nesustabdė jo, nepasakė: „Na, spėju man derėtų tai mesti ir pasitraukti iš tarnavimo lauko“. Jis pasiliko ten. Kodėl? Tai buvo jam apreiškta. Aleliuja! Jis žinojo Dievo Žodį. Jis žinojo, kad Žodis galiausiai su jais susitvarkys. Jis žinojo, kad ateis laikas, kai Žodis Save išreikš ir jie negalės toliau to atkartoti.

304 Taip pat ir ar žinojau tai visus šiuos metus. Suprantate? Tai tiesa, jog ateis šis laikas. Kai pasirodo bet kuris stebuklas, kurį Dievas siunčia, tikras stebuklas, ten visada visoje sistemoje įvyksta permaina. Jeigu Dievas kažką atsiunčia bažnyčiai, o senoji sistema nėra pasikeitusi, tuomet Jis tai atsiuntė veltui. Kai žinia yra paskelbiama ženklais ir stebuklais, po to seka Žinia. Kai Jėzus atėjo gydymas ligonius, po to atėjo Jo Žinia: „Aš ir Mano Tėvas esame Viena. Aš esu Jis“. Suprantate? Suprantate, jie... jie Tuo nepatikėjo. Jie tikėjo Jo stebuklais. Pasakė: „Jei negalite tikėti Manimi, tikėkite šiais stebuklais, nes jie liudija jums, Kas Aš esu“. O, tai bent. Šlovė! Kas buvo pirmas? Mozė! Po to jie pamėgdžiojo jį. Bet didžiosios tiesos vis dar išlieka tokios pačios – tarp to, kas teisinga ir klaidinga, jie negali priimti Žinios! Jie negali priimti Žinios, kuri yra neapsimestinė, iš Dievo Žodžio.

305 Man nerūpi, Judas būtų galėjęs padaryti įvairiausių ženklus ir stebuklus; bet, kai Sekminių Dieną atėjo laikas priimti Šventąją Dvasią, jis parodė, koks iš tiesų buvo. Tas velnias gali prieiti taip arti ir pamėgdžioti iki smulkmenos, kol prieis prie šio Žodžio, bet jis negali priimti viso šio Žodžio. Jis gali pristiegti galbūt prie vieno Žodžio, kaip leva padarė, velnias padarė su leva, bet jis negali aprėpti Jo viso. Nes vienintelis... nes to visuma yra Kristaus Kūnas. Suprantate, Žodis dabar. Taip pat negalėjo... Jie negalėtų, negali dabar priimti Žinios, taip pat Jambras ir Janas negalėjo priimti Mozės Žinios. Jie negalėjo to

padaryti. Jų pamėgdžiojimo darbai tapo žinomi, nes jie nesugebėjo sekti Dievo Žodžio įrodyto per Jo pateptą pranašą. Suprantate?

306 Jie negalėjo sekti išėjusio Izraelio. Kodėl? Jie buvo denominaciniai, egiptietiški kūdikiai! Jie negalėjo sekti to Žodžio. Jeigu jie būtų galėję, tuomet būtų turėję palikti Egiptą. Nilas jiems buvo labai geras ir jie negalėjo jo palikti. Nors jie ir galėjo pamėgdžioti darbus ir daryti tai, ką Mozė padarė, bet jų kvailystė pasireiškė, kai atėjo laikas išeiti. Tuomet Dievas tai tikrai ant jų išliejo.

307 Tas pats ir dabar! Jie gali daryti įvairiausius melagingus pamėgdžiojimus ir dalykus, tai vis tiek galiausiai padaro taip, kad išaukštinamas yra teisingas dalykas. Bet kuris tikintis vaikas žino, kad tai yra Tiesa. O... o. Čia jūs matote tai, kuo aiškiausiai, tuomet, jų pamėgdžiojimo kvailystę. Jeigu jūsų... jeigu jūsų darbai yra tikras Žodis ir yra Juo patvirtinti, per jūsų tikėjimą, tai išreikš (ir... ir Dievo pažadą) parašyto Žodžio originalą.

308 Jėzus pasakė: „Jeigu Aš nedarau darbų...“. Įdėmiai klausykite. „Jeigu aš nedarau darbų...“. Leiskite man šituo papildyti. „Tai yra, jeigu Aš nedarau darbų, kuriuos Raštas sako, kad Aš turėsiu daryti, tuomet... darau juos Mano amžiuje, kai atėjau, tai, ką Mesijas turės padaryti, kai Jis ateis. Jeigu dalykai, kuriuos darau, jeigu Dievas nepatvirtina šio Žodžio, kurį Jis pasakė, kad turės išsipildyti, jeigu Mano gyvenimas nepriverčia to Žodžio atgyti tiksliai taip, kad tai atliktų tai, kas pasakyta...“. Nepraleiskite šito! Jėzus sakė: „Jūs žinote, ką Mesijas turės padaryti. Tuomet, jeigu tas Žodis, kuris yra parašytas... ir tuomet, jei Jis Savęs neišreiškia per Mane, tuomet Aš nesu Jis“. Amen. „Tuomet diena apie kurią Aš kalbu yra netinkama, tai, ką Jonas apie Mane pasakė buvo netiesa. Ir tuomet, jei Aš nesu tas Mesijas, jeigu tai nėra tie darbai, kuriuos Mesijas turėjo padaryti... Jis turėjo būti: „Viešpats jūsų Dievas iškels tokį pranašą kaip aš,“ – o jūs neturėjote pranašo jau šimtus metų. Ir jeigu šie darbai, kuriuos Aš darau, kuriuos Dievas pažadėjo, jeigu jie nėra išreikšti Mano esamojo laiko gyvenime, tuomet Aš nesu Jis. Bet jeigu pažadėtasis šio amžiaus Žodis yra Manyje įrodytas, tuomet Aš esu Jis ir pas jus yra atėjęs pažadas“. O, tai bent, nejau nematote, aiškiau ir būti negali! „Jeigu pažadas nėra...“. O!

309 „Tuomet, jeigu tos dienos pažadas yra išreikštas Mano tarnystėje, – pasakė Jėzus, – tuomet Aš esu Jis. Todėl, jeigu jums yra labai sunku patikėti tuo, Kas Aš esu, tuomet pažiūrėkite į darbus, kurie yra pažadėti šiai dienai“. Amen. „Pažiūrėkite į darbus, kurie yra pažadėti. Jeigu tie darbai nėra atlikti, visi iki vieno yra Manyje, tuomet netikėkite Manimi, nes tada Aš jums pasakiau ne tiesą. Jeigu negalite Manimi patikėti, tiesiog pažiūrėkite į tai, ką Biblija pasakė, kas turės įvykti šią dieną. Jeigu tai nevyksta, tuomet tai neteisinga. Jeigu čia nėra šių melagingų dalykų ir tu visų kitų dalykų, ir dalykų, kurie turi išsipildyti; jeigu to čia nėra, tuomet Aš neteisus. Bet jeigu tai yra čia, – pasakė Jėzus, – tuomet Aš esu Jis“. Amen! „Aš esu tas apie kurį buvo pažadėta, kad Jis ateis“. O, tai bent, tie patys darbai, kurie buvo pažadėti, Jo dienoje, įrodė, kad Jis yra Mesijas. Ar jūs tikite tuo?

310 Na, dabar broli, jeigu darbai iš Luko 17 skyriaus ir 30 eilutės, Jėzaus Kristaus pažadas, visai prieš pat Jo atėjimą, kad pasaulis vėl atsigręš į Sodomą ir pasiuntiniai pasirodys, ir dalykai bus tiksliai atlikti; jeigu tai nevyksta, tuomet netikėkite manimi, kad kalbėjau jums Tiesą. Bet jeigu tai vyksta, tuomet patikėkite, kad Tai yra Jis: „Tą dieną žmogaus Sūnus bus apreikštas“. Amen! Žmogaus Sūnus bus apreikštas žemiškame kūne – jumyse, Bažnyčios žmonės, tiesiog tiksliai taip, kaip tai buvo prieš Sodomos dienas, iššauktieji, tikintieji Dievo pažadu. Šlovė!

311 Tuomet darbai, kuriuos Šventoji Dvasia daro šiandien per šiuos niekada nepavedančius regėjimus, visi apaštališki ženklai pažadėti Biblijoje, Malachijo 4 ir, o, Apreiškimo 10:7 – visa

tai dabar pildosi; ir yra įrodyta mokslo, visų kitų. Ir jeigu aš nesakyčiau jums Tiesos, tuomet šie dalykai nevyktų. Bet aš pasakiau jums Tiesą, tai liudija, jog aš pasakiau jums Tiesą. Jis vis dar yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, ir Jo Dvasios pasireiškimas apima Nuotaką. Leiskite šiam tikėjimui (apreiškimo) kristi į jūsų širdį, kad: „Tai yra ši valanda“.

Dabar pasimelskime.

312 Brangus Dieve, Kuris buvai pasireiškęs Jėzaus Kristaus kūno asmenyje, kuris trečią dieną prisikėlė iš numirusių, pagal Raštą, ir pakilo į Aukštybes, ir siuntė mokinius mokyti viso pasaulio ir tarė: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“.

313 Dieve, šios dienos Sekmininkų bažnyčioje yra dovanų atstatymas; tegul, Viešpatie, šie žmonės, galbūt kai kurie iš čia esančių, kai kurie iš jų klausysis garsajuostės visame pasaulyje, tegul jie suvoks, jog tai yra Nuotakos iššaukimas, o ne Sekmininkiška žinia. Sekminių žinia turėjo Bažnyčioje vėl atstatyti dovanas. Bet tai yra Nuotakos pakvietimas, kita žinia, kuri turėjo ateiti visai prieš pat Sodomos sudeginimą. Leisk jiems suprasti, brangus Dieve. Tikėjimas, aš tikiu Tuo, nes Tai yra apreikšta Tavo Dvasia per Dievo Žodį ir buvo įrodyta ir išreiškta visam pasauliui. Neabejotinai, Viešpatie, mažumoje, visada Tavo grupės yra. Bet Tu pasakei: „Nebijok, mažoji kaimene, tai yra tavo Tėvo gera valia, duoti tau Karalystę“.

314 Todėl aš meldžiu, Dieve, kad žmonės nusigręžtų nuo savo intelekto, nusigręžtų nuo to, ką jie laiko tiesa ir pažvelgtų į Raštą. Ir kaip buvo kalbėta praėjusį vakarą, leisk čia esantiems žmonėms galvoti taip, kaip galvojo karalienė didžiojo Babilono sunaikinimo dienomis, ji tarė: „Jūsų tarpe yra vyras vardu Danielius, jūsų tėvo karalystėje. Sekminių tėvas buvo savo karalystėje ir Jis yra visų abejonių išsklaidytojas“.

315 O dabar, Viešpatie, leisk ateiti Šventajai Dvasiai, kuri buvo Sekminių karalystėje, karalystėje, kuri buvo Martino Liuterio, buvo Džono Veslio, ir... ir iki pat Džono Smito ir Aleksandro Kempbelo, ir visame periode. Jis yra išsklaidytojas, Jis išsklaidė mintis. O... žmonės Liuterio dienomis, tas vyras: „Teisusis turėtų gyventi tikėjimu“. Metodistai, Jis išsklaidė visas abejones, kad: „Jie turėtų... jei turėtų būti pašventinti,“ – o Sekminių dienomis jie kalbėjo kalbomis, išreiškė Dvasios pasireiškimus per Dieviškąjį išgydymą ir taip toliau, Tai išsklaidė visas abejones sekmininkų širdyse. Bet, o Dieve, jie sukūrė denominacijas. Jie sugrįžo vėl prie žmogiškų supratimų. Todėl dabar, kai Nuotaka yra pašaukiama kaip Tu tai pažadėjai čia, Rašte, skaičiau Tai visam pasauliui, vakaras po vakaro, ir mes stebime Tai savo akimis. Dieve, tegul Tai išsklaidys visas abejones žmonių širdyse. Tegul jie greitai gelbėdamiesi bėgs pas atvirą Sūnų, kad subręstų, kad būtų surinkti į svirną ir nebūtų palikti sudeginimui, bet tegul šį vakarą jie ateis į svirną. Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Ačiū jums už jūsų dėmesį. Tegul Dievas dirba su jūsų širdimi.

316 Taigi, ar jūs... Mes išdaliname maldos korteles. Taigi, dabar mes skirsime apie dvidešimt minučių maldos eilei. Mes norime, kad jūs labai greitai išsirykiuotumėte eilėje ir sustotumėte išilgai ant pakyls ir melstumėtės. Aš dabar nežinau, kiek kortelių buvo išdalinta. Aš Bilio net neklausiau apie tai. Aš tik pasakiau: „Ar išdalina... Nueik ten ir išdalink kažkiek kortelių“. Ir jis sugrįžo ir pasiėmė savo motiną, ir mane, ir kitus visai neseniai. Taigi, aš... aš... pa...

317 Na, ar tu pradėjai nuo numerio šimtas ar vienas, ir nuo vieno iki šimto, ar kaip? [Brolis Bilis Polis sako: „Nuo vieno iki šimto“ – Red.] Nuo vieno iki šimto. Gerai.

318 Pakvieskime maldos kortelę numeris vienas. Jeigu ją turite, laikykite iškelę ranką, kad galėčiau pamatyti. Jei negalite... Jeigu galite atsistoti... Jei negalite, mes atnešime jus. Maldos kortelė numeris vienas, greitai. Kas ją turi? Ką pasakėte? Numeris vienas. Atleiskite man. Numeris... Ši ponija čia, ar jūs turite šią kortelę? Ateikite štai čia, ar galite, ponija? Numeris du. Ar turite ją, kas nors? Greitai pakelkite savo ranką. Štai čia, ponija, ateikite. Numeris trys. Turite kortelę? Jūs turite kortelę? Jūs visi... Visai neturite kortelių? Šioje... čia... Gerai, jums nereikia jos turėti. Trys, keturi, penki. Vienas, du, trys, keturi, penki. Pažiūrėkime, vienas, du, trys, keturi, penki. Ge... Gerai, štai jie... Penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt. Gerai, tiesiog išsirikiuokite, tiesiog sustokite į eilę.

319 Taigi, jeigu negalite ateiti, pamojuokite ranka štai taip, kad jie galėtų jus atnešti. Aš paprašiau šių žmonių čia, kurie neturi kortelių... Ir nereikia turėti, aš tiesiog kviečiu jus. Dabar pažvelkite, jūs... jūs luošį žmonės čia, aš manau, kad jums teko atvykti anksčiau, nes jūs tiesiog... aš pasakiau jam „anksčiau“. Taigi, jums nereikia turėti kortelės, jei turite tikėjimą taip, kaip mokiau. Suprantate, jeigu tai yra jums apreikšta, gerai. Jeigu tai nėra apreikšta, nesvarbu ar pabuvosite tuzinę maldos eilių, tai nei kiek jums nepadės. Ar žinote tai? Ar jūs tikite tuo? Suprantate? Aš galėčiau pasimelsti, aš darau viską, ką galiu, atsiklaupiti ant kelių ir uždėti ant jūsų rankas, patepti jus aliejumi, kaip tik jūs norėtumėte ir pasimelsti... Kol Dievas, iš malonės, apreikš tai jūsų širdyje, kad: „Tai baigta,“ – tuomet tai atlikta. Jums nereikia stoti į eilę ar kitur, tai vis tiek yra atlikta.

320 Gerai, keturi... Vienas, du, trys, keturi, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt, vienuolika, dvylika, trylika, keturiolika, penkiolika. Gerai, šešiolika, septyniolika, aštuoniolika, devyniolika, dvidešimt. Ar yra kas nors, ką aš paminėjau iš turinčių kortelę, bet negalinčių atsistoti? Pakelkite ranką, turintys kortelę ir negalintys atsistoti. Gerai.

...tik tikėk

Aš galiu matyti vargšę, senąją Oną Džini sėdinčią, visą vakarą tai grojančią, beveik, jau kuris laikas. Aš noriu, kad visi čia būtumėte labai tylūs ir pagarbūs.

...tik tikėk

Dabar, maldos kortelės nuo pirmos iki penkioliktos, aš manau, kad šios.

...tik tikėk

Čia jiems darosi šiek tiek ankšta, todėl... todėl tiesiog pradėkime. Ką sakote?

...[manoma...]

321 Vienas, du, trys, keturi, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt... Dabar jūsų tampa per daug. Čia yra daugiau nei mes pakvietėme. Gerai. Stovėkite ramiai ten, kur esate. Niekas ne... Tik... už... už jus bus pasimelsta, bet tiesiog... Suprantate, tik palaukite, kol jie pasakys jūsų numerį ir tada, žinote, čia... čia nėra per daug stovinčiųjų. Jeigu Viešpats kažką padarytų, jūs užstotumėte kitiems žmonėms ir jie negalėtų to pamatyti, suprantate. Telaimina jus Dievas.

Dabar pasimelskime už šias nosines, kol mes dar ruošiamės.

322 Brangus Dieve, čia guli nosinės, kurios yra sergančių ir kenčiančių žmonių. Tikėjimas apie kurį mes neseniai kalbėjome, Viešpatie... Aš prisimenu Tu pasakei Biblijoje, Judo Knygoje: „Uoliai kovokite už tikėjimą, kuris kadaise buvo duotas šventiesiems“. Ir nuo

šventųjų kūno jie ėmė skepetes, ne dėl to, kad jie buvo ypatingi žmonės, bet dėl to, kad jie buvo tikintys žmonės. Jie buvo žmonės, turinys tokius pačius potraukius kaip mes. Jie sakė: „Elijas, – buvo toks ir jis, – uoliai meldėsi, kad nelytų“. Ir, Dieve, jis meldėsi to tam, kad žmonės atgailautų. Tu apreiškei jam, kad jis melstųsi už juos, kad melstųsi tokiu būdu, kad išpildytų Tavo Žodį. Be jokios abejonės Tu parodei pranašui regėjimą. Ir, Viešpatie, šį vakarą aš meldžiu, kad šie žmonės būtų išgydyti. Aš nesu Elijas, jis buvo paimtas į Dangų. bet jo Gyvybė ir Dvasia tebėra gyva. Todėl mes meldžiame, brangus Dieve, kad Tu pagerbtum Savo žmonių maldas. Ir pagerbk visus mus, mums dabar meldžiantis už šias nosines, kad kai jos bus uždėtos ant sergančių, kad jie pasveiktų.

323 Mes suvokiame, Tėve, kad mes esame... mirštančių žmonių karta. Mes keliaujame... mūsų laukia... laukia Amžinybė. Pasaulis jau išprotėjo. Žudikai, mažos mergaitės yra prievartaujamos ir supjaustomos į gabalus. Žmonės, vyrai su moteriškomis šukuosenomis, moterys kaip vyrai, jie tiesiog iškreipia tai. Rasė miršta. Pasaulis miršta. Viskas miršta. Bažnyčia miršta.

324 O Dieve, sugrąžink Gyvybę. Sugrąžink Gyvybę, o Dieve, tikėjimo Gyvybę. Apreikš šiems žmonėms, Viešpatie. Aš galiu tik pasimelsti ir uždėti savo rankas ant jų. Bet Tu esi Tas, Kuris gali išgydyti juos ir tik Tu vienas gali išgydyti juos. Aš meldžiu, kad Tu tai padarytum, Tėve, kiekvienam žmogui. Suteik tai, mano rankoms esant ant jų ir prašant iš visos širdies; Jėzaus Kristaus Vardu, išgydyk šiuos žmones. Amen.

325 Taigi, ar šis mikrofonas įjungtas, broli? Ar dabar gerai per jį girdite? Ar visi girdite? Pakelkite savo ranką. Taigi, kažkas buvo mano širdyje, skirta šiems žmonėms čia, sėdintiems čia šiose... šiose kėdėse, gultuose ir neštuvuose... jie net negavo maldos kortelės. Suprantate? Bet, pažvelk, broli, matote, šie žmonės gavo korteles, bet tai nereiškia, kad jie bus išgydyti. Ten yra žmonės sėdintys auditorijoje, galbūt... Kurie... kurie... kurie nežino, kad jie... jie... jie bus išgydyti. Tai.. tai... nepasako ar... ar jie bus, ar nebus išgydyti. Visa tai priklauso nuo jų tikėjimo Dievu. Kas iš jūsų žino, kad tai yra tiesa? Tai viskas, tiesiog jų tikėjimas Dievu. Taigi, kas iš jūsų žino, kad tai yra tiesa? Nesvarbu, koks religingas esate, koks geras ar blogas esate, jeigu Dievo malonė nepasės to jūsų širdyje, jūs niekada nepasveiksite. Taigi, kas iš jūsų žino, kad Dievas tai padarė, visada taip darydavo, didelius stebuklus, ženklus ir stebuklus? O dabar, šį vakarą jūs ateinate, stovite šioje eilėje ne dėl to, kad jūs buvote Dievo pasirinkti stovėti šioje eilėje, taip nėra; jūs tik gavote maldos kortelę, tiesiog taip nutiko... [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.]

326 Procedūra yra lygiai tokia pati kaip kad kai mano gerbiamas brolis Gerholceris pradėjo čia savo tarnavimą prieš daug metų. [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] ...su tikėjimu Dievu, tikint Dievu, tikint, kad Dievas išgydė ligonius per tikėjimą. Ir tai niekada nepasikeitė, bet šioje paskutinėje dienoje Dievas pridėjo dovanų, kurias jis pažadėjo. Dievas padarė tai... ne todėl, kad turėjo tai padaryti, bet todėl, kad pažadėjo tai padaryti. O jeigu Jis pažadėjo, tuomet Jis turi tai padaryti; nes Jis turi laikytis Savo Žodžio.

327 Jis pažadėjo jums tą patį, tai yra: „Jeigu jūs tik galėsite patikėti, kad tai išsipildys“. Jeigu jūs negalite tuo patikėti, tai tiesiog neįvyks. Taigi, aš negaliu jūsų priversti patikėti, nei jūs savęs negalite priversti patikėti. Dievas turi jums tai duoti. Tai yra dovana iš Dievo – kad patikėti. Ne jūsų tikėjimas, Dievo tikėjimas. Jūsų intelektualus tikėjimas gali tuo puikiai tikėti, bet jeigu giliai jūsų širdyje nebus Dievo tikėjimo... Suprantate, jūsų intelektualus tikėjimas gali tai priimti, padarykite tai. Ir tiesiog nenustokite tikėti tuo visa savo širdimi tol, kol Dievas jums tai apreikš. Suprantate? Tiesiog nenustokite tikėti tuo tol, kol Dievas tai apreikš. Bet iki jam tai apreikšiant...

328 Jūs pasakysite: „Broli Branhamai, ką tu dabar pasakei?“.

329 „Taip pone!“ . Dievas siuntė pranašą Chezekijui ir pasakė jam: „Tu neišlipsi iš šios lovos: 'TAIP SAKO VIEŠPATS', tu mirsi šioje lovoje“. Ar tai tiesa?

330 Bet tas pranašas apsisuko... ar tas karalius atsuko savo veidą į sieną ir šaukėsi su karčiomis ašaromis, ir sakė: „Viešpatie, man reikia dar penkiolikos metų. Aš maldauju Tavęs, Viešpatie, išklausk mane“. Taigi, karalius buvo didingiausias žmogus pasaulyje, politikoje; bet Dievo akyse toks buvo pranašas. Tai buvo Dievo karalius; bet šis buvo Dievo pranašas. Taigi, Dievas apreiškė pranašui paimti šiek tiek... išvirti šiek tiek... [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] Ar žinote? Ar suprantate?

331 Taigi, kad jūs dabar galėtumėte suprasti, nes aš šiandien pamokslavau iš Rašto vietos: „Kaip tai buvo Sodomos dienomis, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjime“. Ar dienomis, kuriomis bažnyčia bus apreiškiama? Ne! „Dienomis, kuriomis žmogaus Sūnus yra apreiškiamas“. Ką reiškia *apreiškiamas*? Padaromas žinomu. Ar tai tiesa? Apreikštas! Tą dieną, kai žmogaus Sūnus yra apreiškiamas, tai bus tokia diena kaip Sodomoje ir Gomoroje. Ar tai tiesa?

332 Taigi, pažvelkite į tai, kas nutiko. Jie turėjo du pagrindinius pasiuntinius, ten Sodomoje ir Gomoroje, nes ten buvo daugybė drungnų krikščionių toje vietoje. Ar tai tiesa? Ir jie turėjo du pagrindinius pasiuntinius (dabar klausykite įdėmiai) ten Sodomoje ir Gomoroje, pamokslaujančius. Bet vienas iš jų, kuris ten stovėjo buvo su Abraomo grupe. Ar tai tiesa?

333 Dabar pažiūrėkite! Visoje bažnyčios istorijoje mes niekada nesame turėję universalios pasiuntinio bažnyčią, kurio vardas baigtųsi „h-a-m“ [anglų k. vardas Abraomas rašomas kaip „Abraham“ – Vert.] iki šios dienos: G-r-e-h-a-m-a-s, tai šešios raidės [anglų k. „Graham“ – Vert.], G-r-e-h-a-m-a-s. Bet Abraomo vardas rašosi kaip: A--b-r-a-o-m-a-s [anglų k. „Abraham“ – Vert.] septynios raidės. Suprantate? Todėl universalioji bažnyčia, tai yra žmogaus skaičius (šeši, žmogaus sukurta organizacija), vis tik savo pasiuntinį priėmė. Jie turėjo Sankį, Mudį, Finį, Noksą, Kalviną ir taip toliau, bet niekada neturėjo tokio, kurio vardas baigtųsi „h-a-m“ [anglų k. – Vert.]. Ar tai tiesa? Bet dabar jie tokį turi ir jis yra pasiuntinys siųstas nuo Dievo, ir jis bombarduoja jų sienas taip stipriai kaip gali: „Išeikite iš ten! Atgailaukite arba pražūsite!“.

334 Bet nepamirškite, Išrinktieji, iš anksto numatytieji, paskirtieji sandorai, Abraomas ir jo grupė taip pat turėjo pasiuntinį. O... Sekite, ką Jis padarė. Jis davė jiems ženklą, kad laikas buvo arti ugniai kristi. Taigi, dabar mes laukiame ugnies, atominės ugnies, Dievo rūstybės.

335 Taigi, tas Pasiuntinys kažką padarė. Jis kalbėjo apie moterį, kuriai Jis buvo atsukęs nugarą ir pasakė jai... ir pasakė jai, kad ji abejojo tuo, ką Jis kalbėjo, pasakė jai apie jos padėtį ir tai, kas turės įvykti. Ar tai tiesa? Ar Jis nepasakė, kad žmogaus Sūnus apreikš Save tokiu pačiu būdu tą dieną? Na, ar jūs tikite, kad tai yra Tiesa?

Na, čia stovi moteris...

336 Ir nematomoje Bažnyčios sąjungoje tas Pasiuntinys dabar yra čia, Jis yra Jėzus Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

337 Taigi, Jis kalba tik per Savo pranašus. Taip pasakyta Biblijoje! „Jis niekada nedaro nieko pirma neapreiškęs to Savo pranašams,“ – Amoso 3:7. Jis visad taip darė. Jis niekada

nekeičia Savo būdo. Suprantate? O pranašas gali kalbėti tik jeigu Jis yra tikras, tai ką Dievas jam pasako. Ar tai tiesa? Tai tiesa.

338 Ar jūs dabar tikite, kad Jis galėtų man pasakyti, kas yra negerai su šia moterimi dar prieš man į ją pažvelgiant? Ar jūs tikite tuo? Na, ji kenčia dėl vėžio. Tikrai taip. Jis yra ant jos krūties. Ji turi berniuką, savo mintyse, jis kenčia dėl kažkokios protinės problemos, nervinės būsenos ir komplikacijų. Tikrai taip. Ar jūs tikite tuo? Ir tai yra tiesa, ar ne? Ar jūs dabar tikite, kad jūsų tikėjimas tai [man] pasakė, įsitvirtino, kad jūs turite tai, ar jūs tai priimsite? Tuomet eikite ir Viešpats Jėzus jus išgydys. Suprantate? Suprantate? Ar jūs tikite? Visa širdimi?

339 Ar jūs dabar tikite, kad man net nepažiūrėjus į šią moterį, Viešpats Jėzus gali pasakyti man, kokia yra jos problema? Kas iš jūsų tuo tikite? Taigi, jūs žinote... ir aš niekada net... aš... viskas, ką aš pamačiau, tai sijonas. Aš nežinau, priešingu atveju nežinočiau ar tai vyras, ar moteris; bet tiesiog čia stovi. Aš noriu, kad ji patikėtų. Ar jūs tikite, ponias? Čia, pacientė, ar jūs tikite? Pakelkite ranką, jei tikite. Jeigu tikite visa širdimi, jūs galite susilaukti to kūdikio, kurio prašote iš Dievo. Suprantate? Suprantate? Ar jūs tikite? Ar turite tikėjimą Dievu? Taigi, tai neišgydė, tai tik įvardino. Tai yra darbai, kurie atpažįsta Dievo Akivaizdos tikėjimą, Jo išreikšto Žodžio.

340 Ši moteris taip pat nori svarbaus dalyko. Tai ne kūdikis, bet ji nori Šventosios Dvasios Krikšto. Aš pasakysiu, ką jums reikia padaryti. Jeigu atsisakysite cigarečių, Dievas jums duos Krikštą Šventąja Dvasia. Eikite, patikėkite Tuo, suprantate. Ar jūs tikite? Ar jūs turite tikėjimą Dievu?

341 Šis, čia stovintis vyras, yra vyras, kurio aš niekada gyvenime nesu matęs. Aš jo nepažįstu, bet jis kenčia dėl kažko, kas yra netvarkoje jo krūtinėje. Jis nukrito ir tai sukėlė tai, neseniai. Jis nėra iš čia, jis atvyko iš Arkanzaso. Jis yra pamokslininkas. Vykite namo ir pamokslaukite Evangeliją. Suprantate? Suprantate? Suprantate? Aš niekada nebuvau matęs šio vyro veido.

342 Čia yra stovinti moteris, aš nepažįstu šios moters, niekada gyvenime nesu jos matęs. Dievas ją pažįsta.

343 Jeigu Jis galės apreikšti, kokia yra jos problema, ar kažką apie tai, ar jūs patikėsite? Visi jūs? Tai yra tik darbas įvardinantis tikėjimą, kurį aš turiu pamokslavimui to, apie ką jums kalbėjau šį vakar. Tai yra tai, ką Dievas apreiskė ir tai yra darbai, kurie tai įrodo. Taigi, jūs turite turėti tikėjimą, kad pasveiktumėte.

344 Ši moteris čia, aš ne... aš nemanau, kad ją pažįstu. Taip, aš jos nepažįstu, bet aš pažįstu kažką, ką ji pažįsta, nes aš matau jį stovintį čia priešais mane. Ji kenčia dėl galvos skausmo. Ar tai tiesa, ponias? Ar jūs tikite, kad Dievas jus išgydys? Perio Gryno sesė. Gerai, o aš niekada gyvenime nebuvau jos matęs. Tikrai taip. Aš išvydau Perį Gryną stovintį čia, žiūrintį į mane, štai taip. Tikrai taip. Aš dabar nežinau, kur yra Peris Grynas. Ar jūs tikite? Kiek jūs tikite? Jeigu galite patikėti, viskas yra įmanoma. Jeigu negalite patikėti, niekas neįvyks.

345 Žemo ūgio ponias, žilais plaukais, sėdi ten į mane žiūrėdama, štai ten, ar jūs tikite Dievu? Ar jūs tikite, kad Dievas gali apreikšti man apie ką jūs ten galvojate? Turite auglį ant krūties. Ar tikite, kad Dievas gali jį nuo jūsų pašalinti? Taip. Turėkite tikėjimą ir tikėkite. Taigi, prie ko ji prisilietė?

346 Moteris, kuri prisilietė prie Jo rūbo krašto, Biblijoje pasakyta... Jūs, kurie norite atsiversti Bibliją, Jis pasakė: „Jis yra Aukščiausias Kunigas, Kuris gali atjausti mūsų negalias“. Ar tai ne tiesa? Jis yra Aukščiausias Kunigas ir Jis stovi čia pat, šie žmonės prie Jo prisiliečia.

347 Ten yra žemo ūgio, liekna moteris, iškėlė savo ranką, sėdi štai ten. Aš niekada gyvenime nesu jos matęs, bet kaip tik tada ji prie Kažko prisilietė. Štai kas tai buvo. Ji meldžiasi Dievui. Ji turi problemą savo krūtinėje, ji taip pat turi problemą su skrandžiu. Dievas jus išgydo, jeigu jūs Tuo patikėsite. Jūs privalote tikėti. „Viskas yra įmanoma tiems, kurie tiki“.

348 Ten yra vyras, sėdintis pačiame gale, žiūrint link šios pusės (maždaug antroje eilėje iš šios pusės), kenčia dėl astmos. Ar jūs tikite, kad Dievas jus išgydys, pone? Jeigu jūs Tuo tikite, Dievas padarys jus sveiką. Jūs galite turėti tai, ko prašote, jeigu patikėsite Tuo.

349 Ten yra moteris, sėdinti štai ten, žiūri į mane, kitoje pusėje, žilais plaukais. Jeigu jūs tikite visa širdimi... Ar jūs tikite Tuo? Gerai, tuomet ta tulžies pūslės problema jus paliks, jeigu jūs Tuo tikite.

350 Ką jūs apie Tai galvojate, jūs, gulintieji čia ant gultų? Ar jūs tikite, kad Dievas gali jus išgydyti? Jeigu Dievas pasakys man, kokia yra jūsų problema, ar jūs patikėsite Juo? Jeigu jūs patikėsite, tas vėžys jus paliks ir jūs pasveiksite. Kodėl gi jums neatsistoti ir nepasiimti savo gulto, ir neiti namo? Ar jūs tikite? Ar jūs visi patikėsite? Na, dabar, o kaip gi yra dabar? Ar Dievas pasėjo šį tikėjimą jūsų širdyje? Visi čia, pakelkite savo ranką. Jeigu Dievas pasėjo šį tikėjimą jūsų širdyje, uždėkite rankas vieni ant kitų, visi esantieji čia eilėje. Uždėkite rankas ant... Dabar pat, greitai, kol Šventoji Dvasia juda, uždėkite rankas vieni ant kitų. Šis vyras atsistojo, bėgioja eilėje, meldžiasi už kitus.

351 Atsistokime ant kojų ir atiduokime Dievui gyrių, visi. Nėra prasmės eiti toliau. Atpažinkite Jėzų Kristų, tą patį vakar, šiandien ir per amžius; jūs, kokie bebūtų jūsų negalavimai, kas tai bebūtų. Jeigu jūs tikite Juo, atsistokite ant kojų, dabar pat ir tikėkite.

352 Visagalis Dieve, Abraomo Dieve, Izaoko Dieve, Jokūbo Dieve, siųsk Savo jėgą ir išgydyk šią grupę žmonių dabar pat, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Tebūna garbė Dievui! Telaimina jus Dievas.

Pamokslas išverstas: 10-07-2020

Įgarsintas pamokslas: <https://youtu.be/xLEKTaeA780>